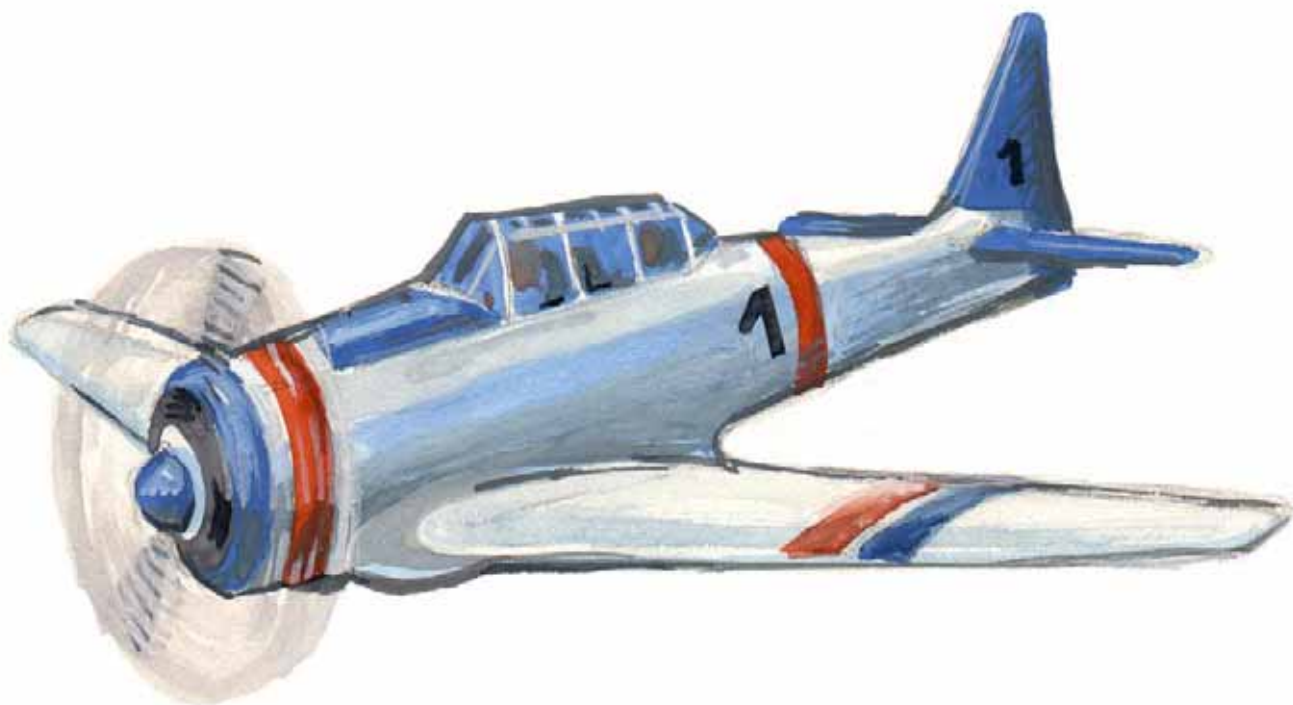

Slabikář připravily: Božena Michelová, Marta Pazderová,
Věra Vozňáková
Technická příprava a korektury: Tiskárna Printo, spol. s r. o.

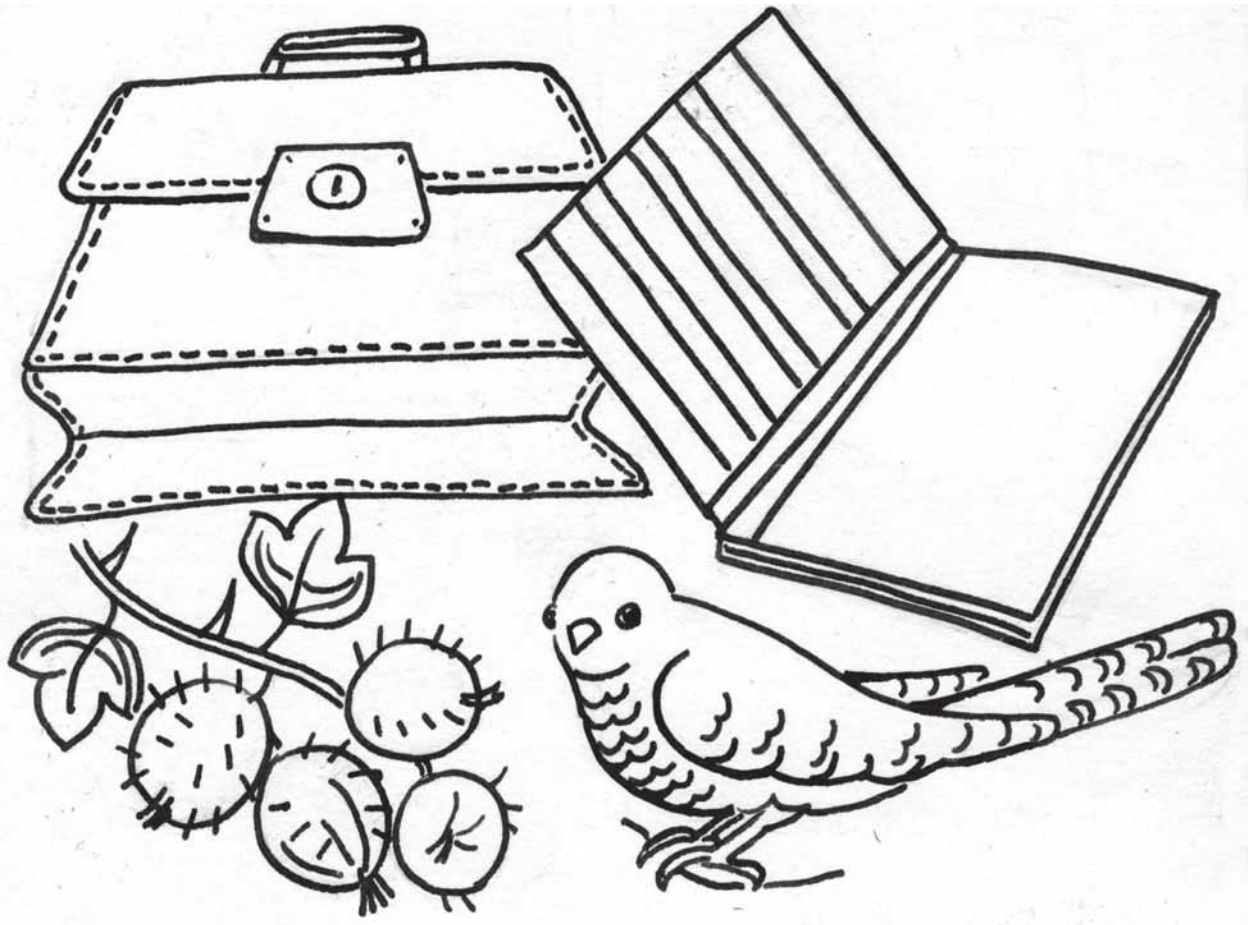
© Text and illustrations Kamila Rafii, 2002
© Vydavatelství NIKOLA NOSRETI, 2005
ISBN 80-238-3615-3

SLABIKÁŘ

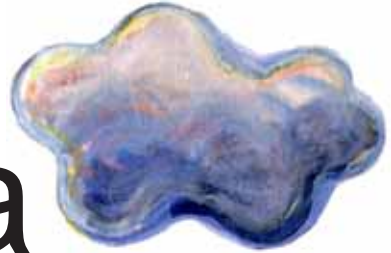
Kamila Rafii

A a

A a

a

a

a

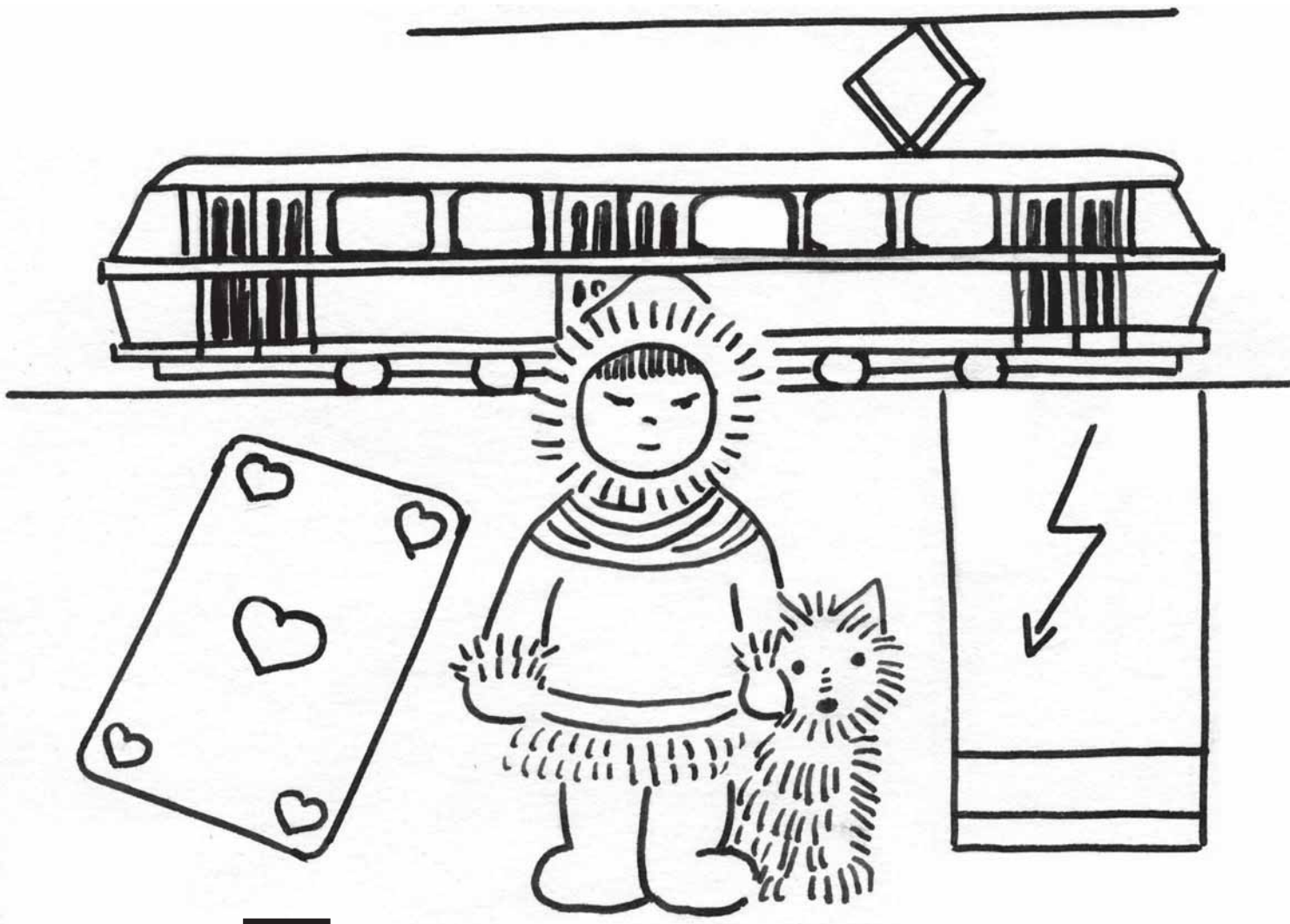
a

Á á

á á

E e

E e

E, A, a, E

E, e, A, a

Á, e, a, A

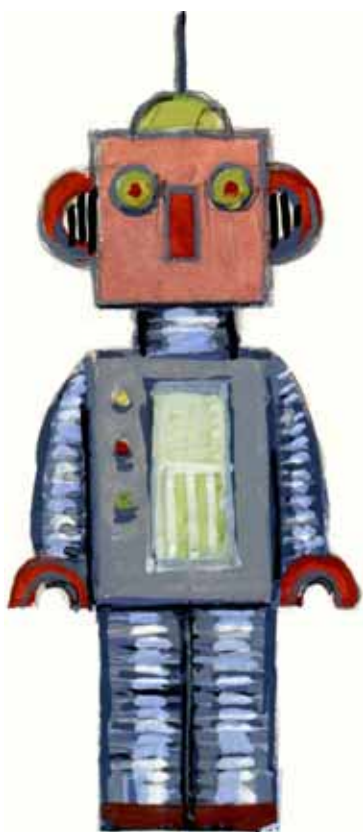

...É, é, e. E, é.

E, é, a, e, á.

À, a, é, É

E, A, E, *E, a, e, é.*

li

Li

I

É, á, i, e, i, í, e, á, A

È, à, ì, é, ï, ï, é, á, A

Í, i, í, A, e, á, i, E

Ï, ï, ï, A, e, á, ï, È

i

,

i

i

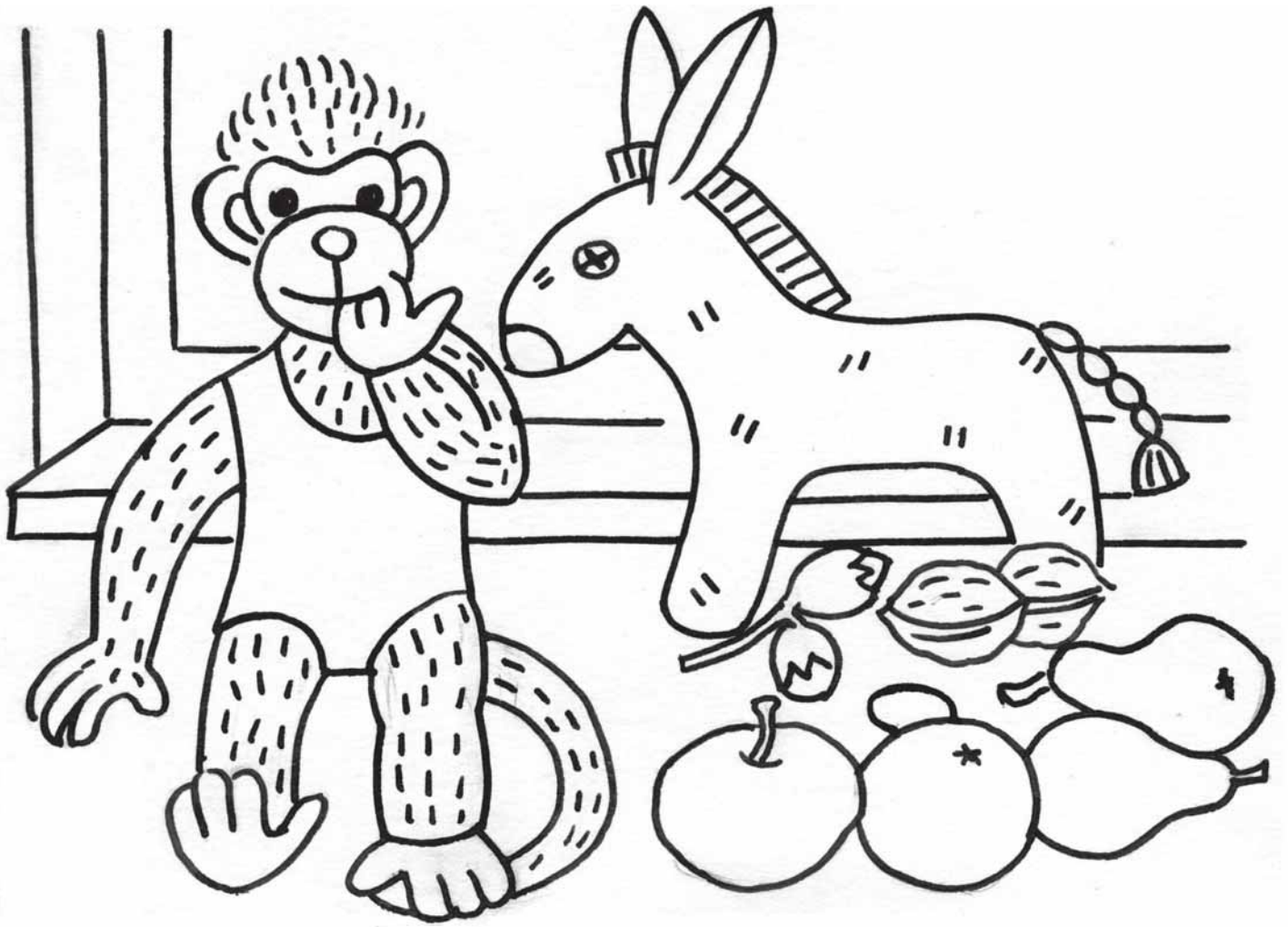
íá, íá, íá

A, a, i, í, e, í, a, E

È, é, è, A, a, ï, Ï, ï

Ú:

O o

O o

ο

ο

ο

Ε, ο, α, ι, Α, ά, ε, Ο, Ι, ό

Ο, ι, ο, Ε, Ά, Ϊ, ε, α, Έ, ι, Ο, Ε

Ϊ, Α, ε, ι, α, ί, Ι, ε, ι, ο, έ, Ο

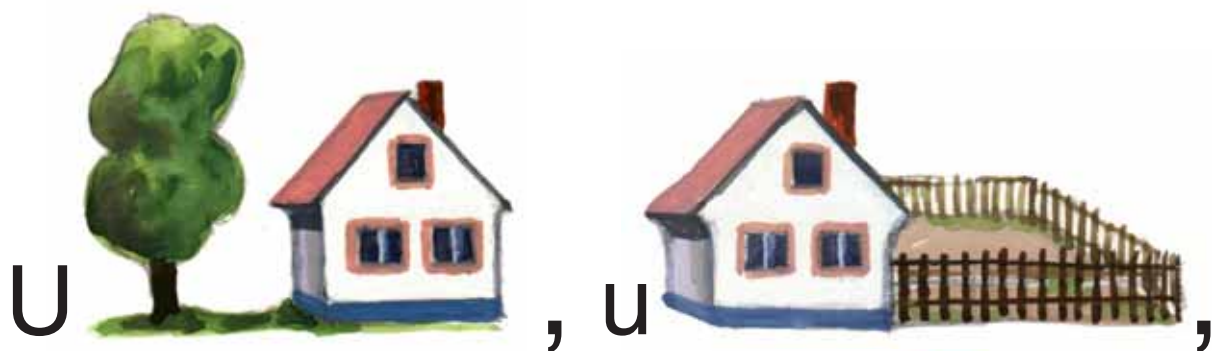
Ε, ι, α, ο, Α, έ, Ι, Ο, Ε, α

Ϊ:

U u

U u

A, E, O, U, I, E, A, U, O, E, I
 i, u, o, e, a, o, e, u, a, e, o, i

σ, υ, ι, ε, α, ό, έ, ά, ί, ù

Ú, ú

Û, ù

o, u, í, ì, O, I, U, e, ó, a, E, A

υ, ι, α, ε, σ, ð, ñ, ù, ε, έ, ά

Ú:

AU, OU

au . .

A u . . . . .

A, u, au, o, u, ou,
e, i, a, o, ou, u, e, au

au, i, E, ou, A, I

o, a, U, e, ou, Ou

A u . . . . .

Ú:

ου

ου

ου

. ου . .

. ου . .

. ου . .

. ου . .

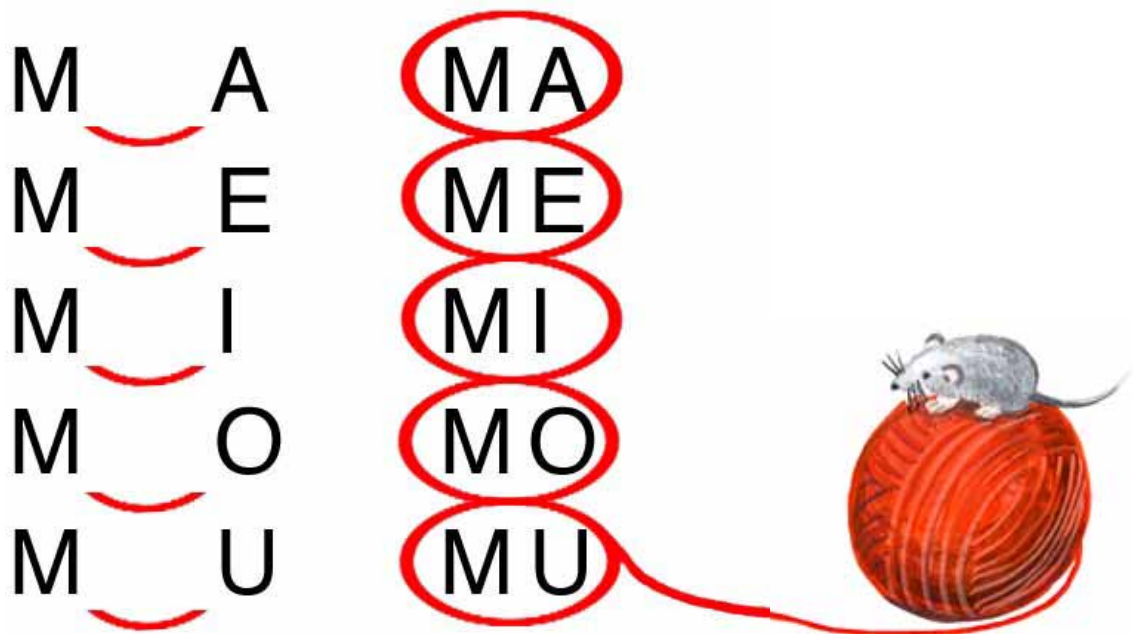
Ú:

M m

M m

m-a, ma, m-e, me, m-i, mi,
m-o, mo, m-u, mu, m-á, má

m, a, mo, e, í, mu, mi, á, û, é
MI, MU, ME, MÍ, MA, MÁ
má, mé, mi, ma, mo, mû, me

ma, mí, mo, mû, me, mi

Ú:

Má

.

Mé

.

Má

.

Mé

.

Mé

.

MÁ, MÉ, má, mí, mé, MÍ, mu

E, J, A, M, mé, má, mí, i, é, à

má

a

.

má

i

.

má

,

a

.

Ú:

E-ma má-ma mám
E-mo má-mu má-me
E-mu má-mo!

Ema a máma.
Emo! Mámo!
Ema má mámu.
Máma má Emu.

Mám

Máme

a

Mám

i

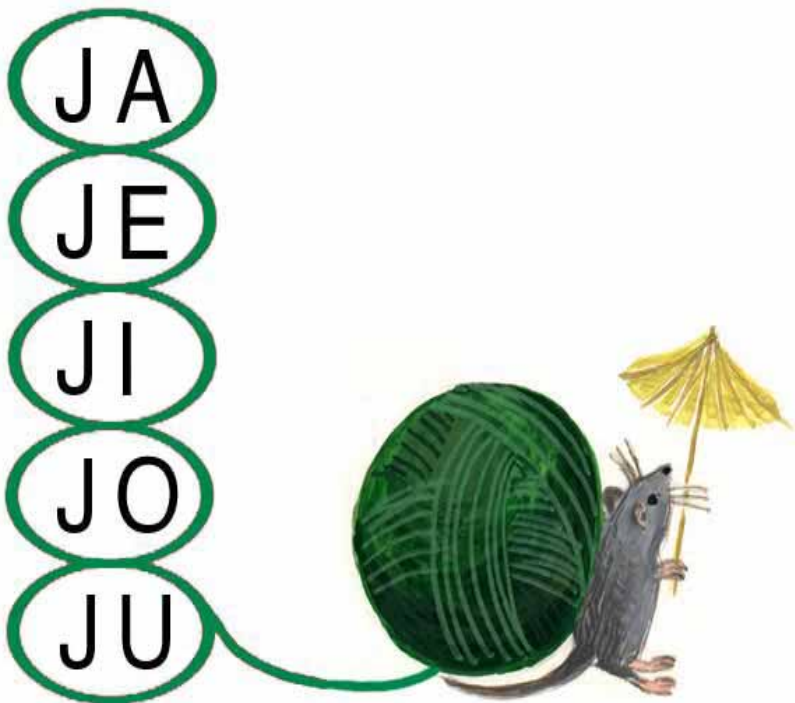
Ú:

J j

J j

J A JA
 J E JE
 J I JI
 J O JO
 J U JU

j-a, ja, j-e, je, j-i, ji, j-o, jo,
 j-u, ju, j-á, já, j-é, jé, j-í, jí

Ú:

je u

. Já

Já mám

jí

a

JA, MU, JU, JE, MÉ, MI, MŮ
jé, ja, já, mu, je, mi, mé, ji, jí

Ja, je, ji, jo, ju, ma, me, mi, mo, mu

Á-ja, Ája

já-ma, jáma

Á-ju, Áju

já-mu, jámu

Á-jo, Ájo

já-mo, jámo

Ú:

je u

. Jů,

!

.....
Ema má

a

.

Máma má

a

Ája má

a

.

Máme

,

a

Ú:

T t

T t

T-A, TA, T-E, TE, T-O, TO,
T-U, TU, ta, te, to, tu, té, tá,
TA, tú, to, TE, Tá, TO, TU

Ta, te, to, tu, tá, té, tu

ta

ta

ta

to

to

to

tato

tato

tato

Ú:

tá-ta, táta, tá-tu, tátu, tá-to,
táto, O-ta, Ota, O-tu, Otu,
O-to, Oto, te-ta, teta, te-tu,
tetu, te-to, teto, au-to, auto

*To je auto. Je tam táta,
Ota, teta a máma.*

Táto! Oto!
Teto! Mámo!

To je ! Je to máta?
Je to máta.

Ú:

Táta má mátu u

Máta mu

Ema jí

Máma jí

Ája jí

Jíme

Ema má

Moje máma je u

Máma má

a

Ú:

Má Ema

?

Je Ája u

?

Má máma

?

Ája a Ema maji

Je to Ája? Ájo! To je Ája a to je Ema. Emo! Je tam Ota?

Je tam Ota, táta a teta.

EMO! MÁMO! ÁJO! TÁTO!
TETO! OTO! JÁJO!

Ú:

To je ...

To je máma.

To je ...

To je táta.

To je ...

Je tam teta Ema? Je tam.

Teta motá, ta má !

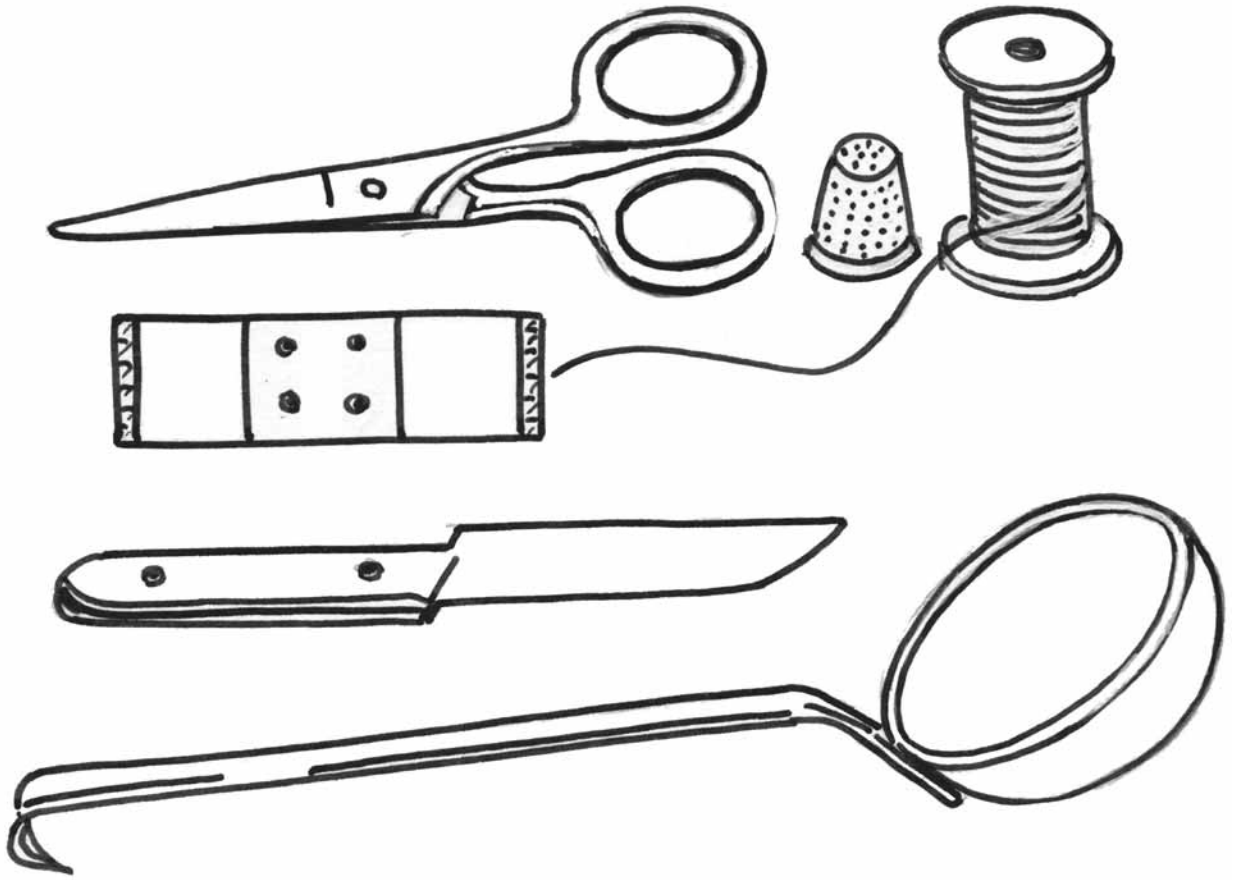
Táta mete.

Táta má .

Je tu Ota? Ota je u auta.

To je moje auto. Ája jí .

Ú:

N n

N n

NA, NE, NO, NU, na, ne, no,
nu, ná, né, nó, nů, Nu, No,
Ni, Na, ne, né, NŮ, ná, nó
No, ne, na, no, ano, nů

Máma má

na

,

na

i na

.

Táta má

na

.

JAN, JANA, MÁJA, ÁJA, MÍNA

Jana, Mina, Nána, máma

Ú:

Nána jí a . Tom má

 . Náno, na! Nána nejí.

Já mám Mínu. Mína je na

 . Míno! Mína jí .

Jana, Náno, táta, má, máme, jí,
jíme, Ája, Mína, no, ano, Tom, Jan.
Má, nemá, máme, máte, mají, jí, nejí,
jíme, jíte, máta, jojo, jáma.

Máme mámu, tátu a tetu. Máma je
Ema, táta je Jan. Teta je Jana.
Máma, táta a teta jí.

Ú:

Je to na

?

Ne.

Je to na

?

Ano.

Je to

?

Ano.

Je to

?

Ne.

Je to

?

Ano.

Má to

?

Ano.

Je to

!

Ema má 2, Nána 1, Tom má 4
a Jan má 3. Ema, Nána, Tom a Jan
mají 10.

Ú:

MŮJ, MÁJ, JEN, TEN, NÁM, TOM,
 JAN, ONA, ONO, ANO, EDA, EMA
 Nána, Jana, Mína, Jája, tomu, její,
 motá, mete, jíme, máte, nemá, její,
 mají, taje, jáma, auto, teta, nota

TEN TA TO
 on ona ono

Ota má . Táta má
 On má . On má

Ája jí . Máma má
 Ona jí . Ona má

Ten, on, ta, ona, to, ono

Ú:

to

to

ten

ta

Ú:

Emo, máte tam ? Ano, teto.

Ten je můj. Jan má na

 a já mám .

Tento má moje máma, má tam

. Má tu táta? Ano, má.

Táta má tento , je tam .

On má , ona má .

Já mám , on má .

Ú:

Tam je sen

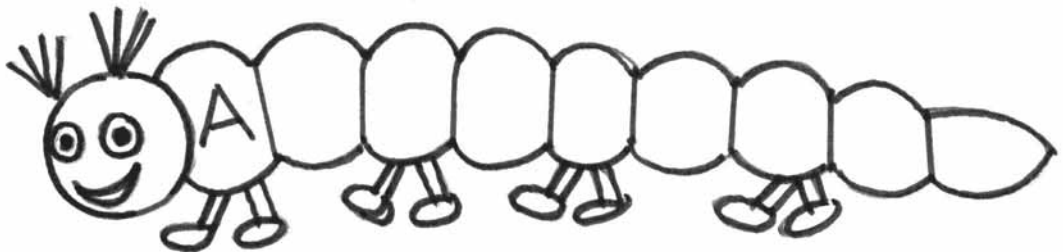
a tam je sen

Je tam teta, její ůja
a Tom.

Umíme:

O

T

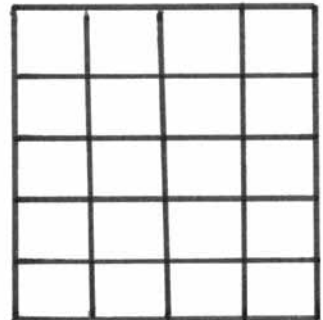
t á t a

m á m a

t e t a

J á j a

N á n a

A

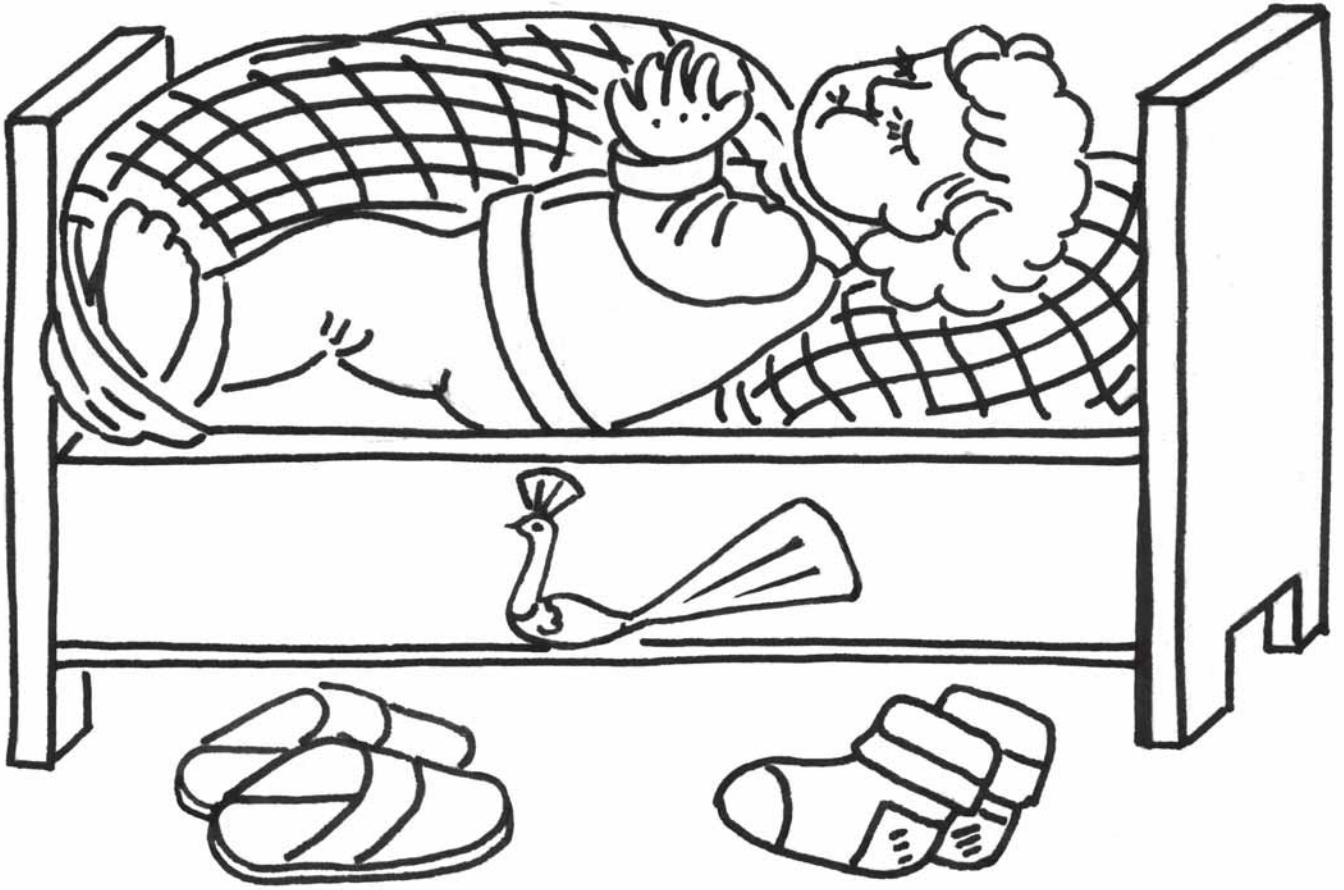
J

U

N

M

Ú:

P p

P p

PA, PE, PI, PO, PU, pa, pe, pi, po,
pu, pá, pé, pí, pó, pû, pá, pé, pí,
PA, pu, pé, pi, P, pû, PU, PE, PO, PU
pi, pe, Pa, pi, po, Pá

putuje po

po

, po

Pan, panu, pane, Pepa, Pepo,
mapa, pátá, tupá, pata, páté, mapu,
papá, pípá, topí, pije, puma, topit

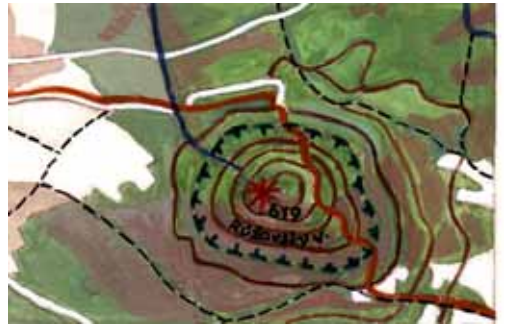
Mapa, pata, pan Pepa, panna

Anna, Ota, Jana, Pepa, Ema, Jan,
Ája, Nána, Aneta, Pája, Maja.

Moje jméno je .....

Ú:

To je mapa.

Pepo, teto! Máme mapu!

Pájo, máte

u

?

Ne, máme je u

.

Anna, Aneta, jméno, jména

To je moje panna.

Má jméno Aneta.

Moje jméno je Anna.

U:

papá, nepapá, pípá, nepípá, pije, nepije,
topí, netopí, umí, neumí, umíme papat,
umíme pít, umíme topit, máme, nemáme

Pan Pepa je u . On tam topí.

Ten umí topit. Máma má Nánu. Nána má

pannu. Náno, pá, pá! Ája má .

pípá a pije

Táto,

papá

? Jana má

pannu. Panna nepije a nejí. Ona to neumí.

Ú:

D d

D d

DA, DE, DO, DU, da, de, do, du, dá, dé, dó,
dů, DA, du, dé, D, do, DŮ, dá, Do, DE, DÁ

DAN, DANA, DON, EDA, JENDA, ANDA

*Dan, Don, Eda, Jenda, Dáda,
Jana, Nána, Pepa, Dana*

Ú:

Má, dá, nemá, nedá, mám, dám, nemám, nedám.

Pepa dá

a

do .....

a

dá do .....

a

dá pod .....

Doma dám

na .....

dám do .....

do .....

Med máme od Áji. Mátu máme od Toma.
Má táta auto od Jana? Ano, má.

Ú:

Já jdu. Já jedu. Dan jde. Dana a Adam
jedou. Jdou! Jedou! Jedeme domů autem.

Jede ten do . . . . ? Ne, jede do . . . .

Jdou . Já jdu domů. Dano!

Edo! Jedeme domů, ! Ema topí.

Tam máte . Teta tam dá med.

Pepa má doma auta a Dana pannu.

Jenda a Aneta umí:

„Já do
já do

nepojedu,
nepůjdu.“

Ú:

Dana a Don jdou do

Na je . Pod dupe .

Done! Don pije

To je . Dana dá do

Done, jdeme domů! Doma dáme

na

Jé, jdeme do

!

*Ota, Tom, máma a táta
jdou na*

Jedou do

aušem.

Ú:

JAK JEDE

DTN, DTN, dtn, dtn, dtn, d'tň, d'tň, d'tň, d'tň,
úúúú ...!

Ťap, ťap, ťap! Je to

?

Ťap, ťap, ťap! Je to

?

Ťap, ťap, ťap! Je to

!

Mám

. To je ňam!

Ať! Já mám

. Ta je ňam!

A můj

, ten je ňam, ňam!

MÁŇA, TÁŇA, AŇA, PÁŤA, MÍŤA, AŤA

Ú:

Ď, ť, ň, DI, TI, NI
Táta: ŤU, ŤU, ŤU!
Máma: ŇU, ŇU, ŇU!
Já: TI, TI, TI!
Teta: DI, DI, DI!

Tip, tip, tip!

ti ., ta ., ti ., ta ., ti ., ta .!

tím jí

tím topí

tím jede

tím mete

Ten pán, ti páni, ta paní, oni, ani, ti, jdi, jed'

Ú:

Nemá ani , ani , ani , ani

. Má je doma. Paní, máte ?

Nemám ani , ani .

Ta paní má 1. A. Paní

je moje teta. Paní je máma.

Máňo! Táňo! Péťo! Máňo, jdi do 1. A. Táňo, jdi do 2. D. Péťo, jdi do 3. A. Dejte jim

U Máni je Ema, Ota a Jana. Ema jí dá a Ota jí dá Jana dá

Máňa má . . . . .

Ú:

Není tu, není

není tu, není

Je tu jenom

?

NENÍ!

●
A, I, U, NA, DO, PO, POD, NAD, TAM, JEN,
TEN, TA, TO, TI, TÍM, TOU, ANI, ANO, NE

●
OTA, EMA, ONO, ANO, JEN, ŤAP, NIT, JAN,
JÍM, MAT, DŮM, MED, MOP, TÓN, MÍT, DEN,
TMA, POT, JDE, DAN, PÁN, PÁD, TOM

?

Má , *a není* *so*.

Ú:

Taje, tápe, řape, pije, pípá, papá, teta, mapa,
máme, jíme, Jana, Naďa, táta, Nána, Mířa,
mete, motá, metá, nota, doma, dumá, moje

Máma, nedá, nemá, nuda, půda, není, nejí,
nutí, nudí, paní, jdou, půjde, pojede, putna,
pouto, auto, pumpa, jméno, netaje, tápeme

Moje jméno je
Umím .....

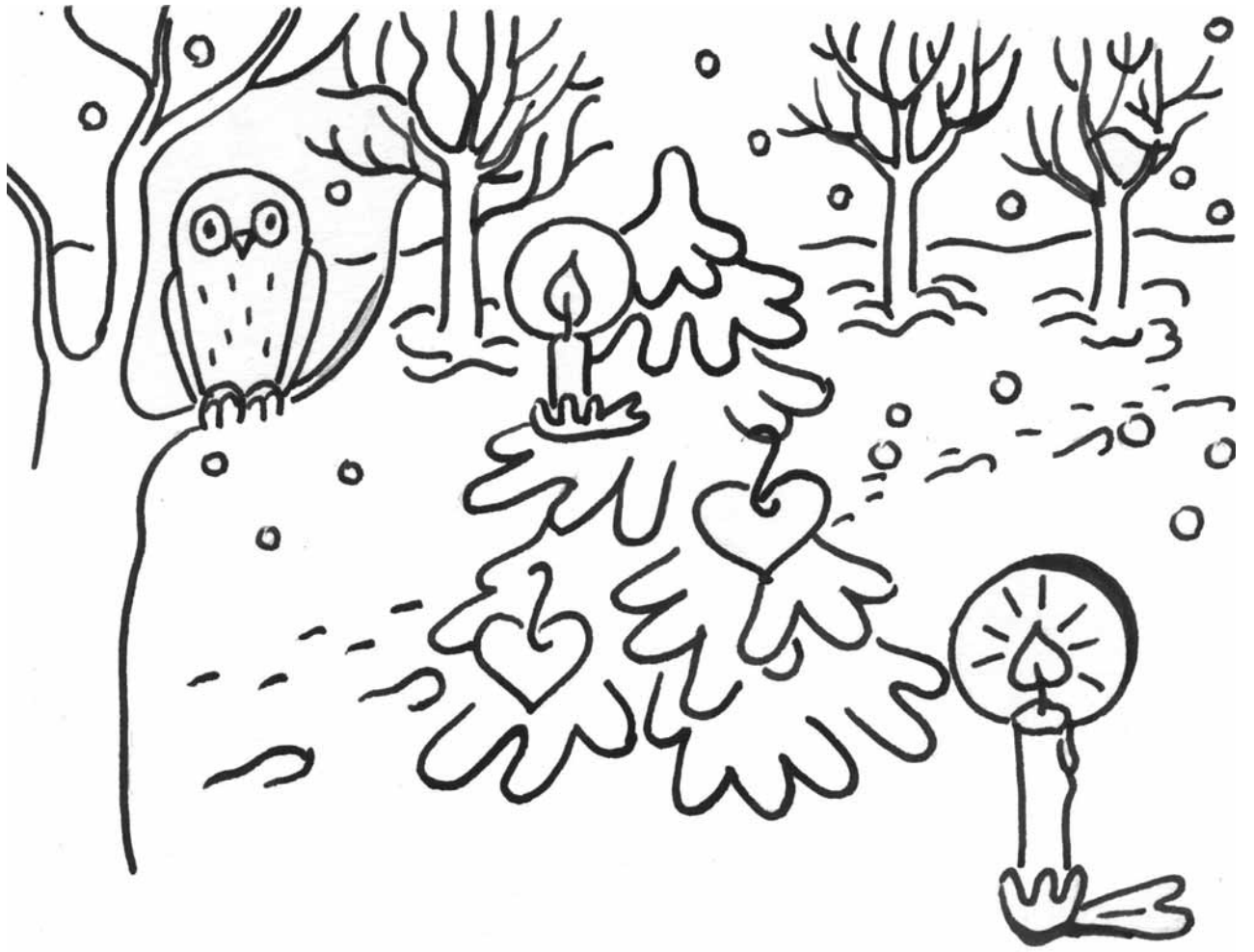
Moje jméno je
Umím .....

Moje jméno je
Umím .....

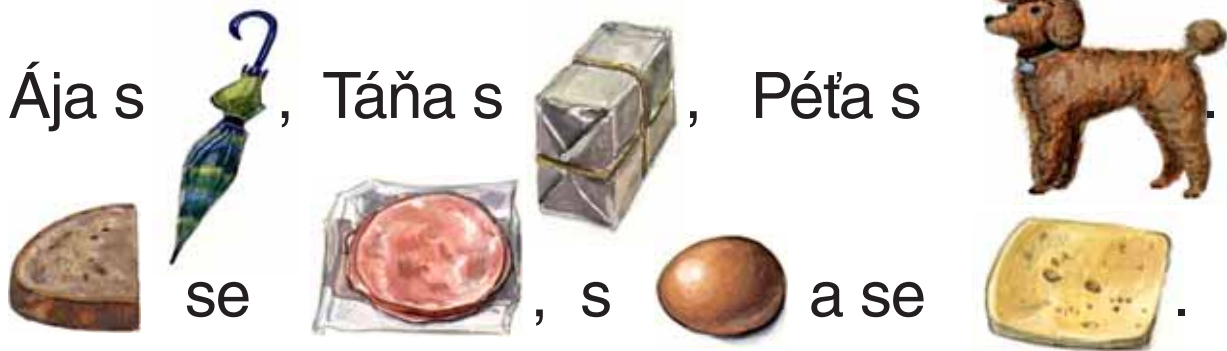
Ú:

S s

S s

SA, SE, SI, SO, SU, se, so, sa, si, sí, sá, se,
su, sů, si, sí, se, sé, so, só, sa, sá

SOŇA, STÁŇA, STANDA, JUSTA, SAM,
DENISA, SIMONA, JASONŇ, JASMÍNA

Soňa a Simona jdou

Sednou si pod .

Soňa si nese domů a .

Anna se ptá: „Soňo, jí se to?“

●
sad, sen, pes, nos, sud, síň, sám, sami,
sem, sója, maso, mísa, síto, Soňa, pusa,
nápis, dopis, podpis, spát, on spí, sedí,

Ú:

musí, nosí, nese, stan, stát, sto, stopa, stín,
stůj, stojí, mast, jíst, nést, Stáňa, stáj, pás

●
*pes, se pseem, pes Don, pan Pepa,
nese, unese, odnese, donese, nosí,
psát, napsat, dopsat, opsat*

●
Sedím s Ájou.
Pepa sedí s Jendou.
Stáňa sedí sám.
Ota sedí s Pétou
a Ema sedí s Anetou.

●
Teta je se pseem.   Paní jede s

Tam je Pan Pepa s panem Otou.
Jan s Danem stojí u domu. Táňa s Máňou
jdou domů.

Ú:

Sedím u a Pepa sedí u

Musím psát do . Mám napsat dopis.

Smím opsat nápis?

Máma s Pepou stojí u

Máma nese , já ponesu

Táta s Pepou ponesou

Mámo, jede na !

●
stůj, stan, jíst, sto, spát, spadne, snídat,
sníst, snad, osm, sedm, smát se, dát.

Stan asi padá. Spadne nám na nos. Snad
ne. Musíme se tomu smát. Je deset, jdeme
spát. Snídaně je v osm.

Ú:

DOPIS

Eda, Dan a Pepa putují do
U stanu je stín. Pepa sedí sám a má mapu.
Eda a Dan donesou maso, sóju a
Pepo! Dopis! Neseme dopis. Dejte
maso a sóju do stanu. Pepa, Eda a Dan
si sednou na seno. Mají dopis – napsal jim
táta.

Don je pes. Done, stůj!
Done, sedni! Dones! Done, jdeme. Don spí.

Stůj!

Stůj!

Jdi!

Ú:

Jed',

, jed',

máme tam

. Potom jed'te na most,

do

a dost!

ŠA, ŠE, ŠI, ŠO, ŠU, ši, šá, šo, še, ší, šů
ŠIMON, DUŠAN, SÁŠA, JONÁŠ, TOMÁŠ,
MÁŠA. DÁŠA, MÍŠA, NATAŠA, ŠÁŠA

šíp, šum, uši, špína, sešit, šít,
máš, dáš, sedíš, píšeš, jdeš,
neseš, stojíš, musíš, umíš,
šije, suší, šumí, špiní, štípe

Ú:

šílí, šije, ušije, šijeme

Teta sedí doma u

a šije. Má

šedou

. Ušije šedé

šedou

a šedé

nos, šat, šatit, šití, šampón, dáma, jedna, šest, deset, šedesát, sto, past, šít, šije, štít, stání, stáj, seno, dům, topení, doma, domů, pošta, nápis, podpis, dopis, místo, den, stín, sen, samota, stan, píseň, šupina, most

*Jde, stojí, sedí,
se mnou je a není.
Je to s...*

Ú:

sem, tam, jen, jim, potom, jednou, jinde,
samo, sám, snad, asi, dost, ten, náš, máš,
mají, stíní, dones, šeptá, šidit, šumí, musíš,
dáš, nese, jdu, seje, ťape, nejsi, papej, mám,
jsou, sedíš, neseš, suší, špiní, sed', nes,
sedí, nosí, nosíš, máš, umí, neumí, dá, nedá,
nemá, pase, píše, jede, smím, smíš

suší, usuší, sušíš, sušíme

Máma suší

. Na

sušíme

, sušíme je na

Sušíme i

, sušíme je do

Dášo, máš šupinu? Dášo, dej mi tu šupinu.
Mami, Tomáš se špiní a nejí špenát. Táta
šeptá: „Tiše, tiše! Ája spí.“ Máma nám šije.

Ú:

Ona nás šatí. Dáša píše dopis Máše. Máša píše dopis Sáše a Sáša píše Dáše. To je dopisů!

Tomáši, musíš donést

Dušane, neseš

a

?

Máš

?

*Dáša, Máša, Šáša,
Dáši, Máši, Šáši,
Dášo, Mášo, Šášo.*

Šumí, šustí...

Tiše šeptá: Ššššš!

Je to: **D . . .**

Ú:

?

D . P . S
P . D P . S
N . P . S

ST .

ST ..

ST ...

?

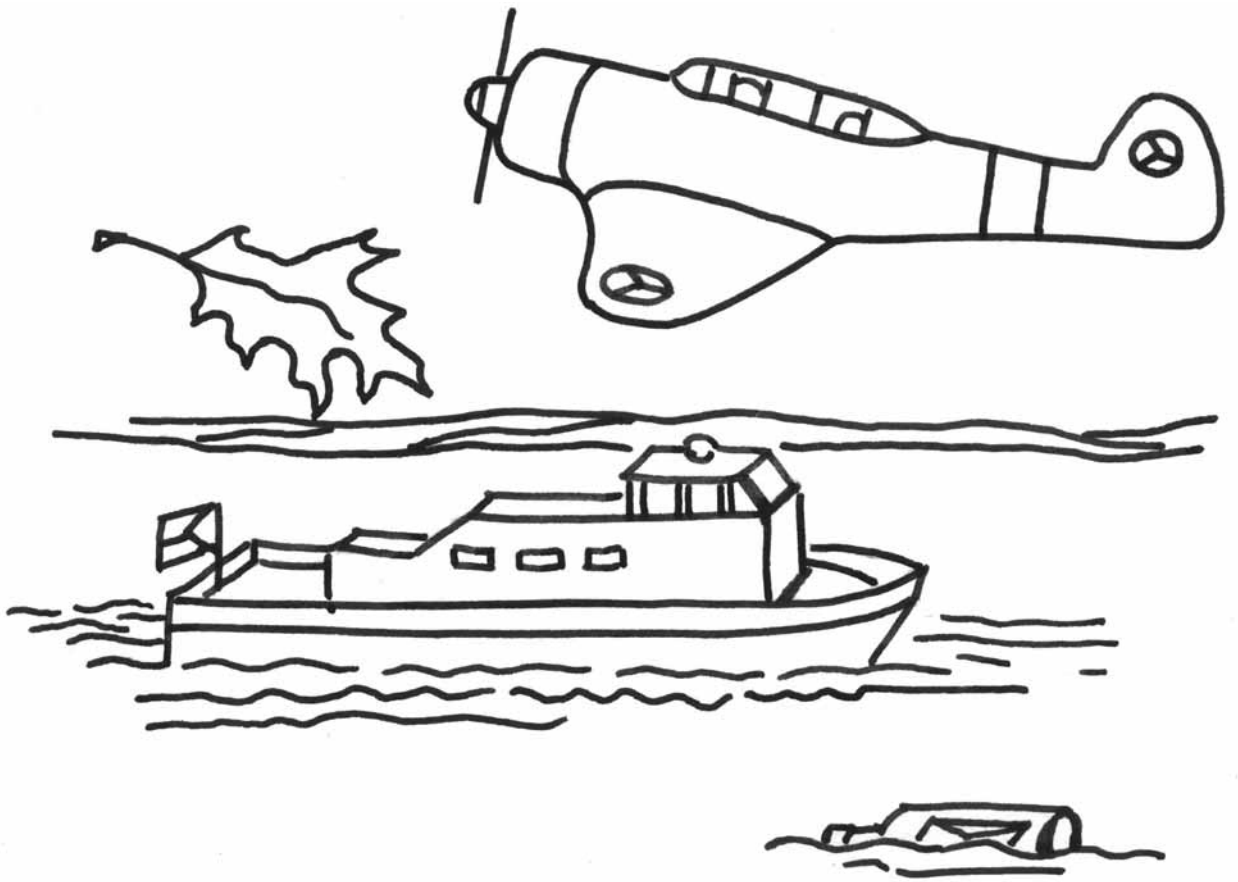
Auto jí. Máma řape.
Dáša šumí. Punťa
jede. Táta šije. Déšť
topí.

?

	N	A	M	O
U	D	U	Š	I
I	P	E	S	M
Á	U	Š	I	

Ú:

L I

L l

LA, LE, LI, LO, LU, le, li, la, lo, lu, LŮ, ló, lí
LADA, LÍDA, LENKA, MILAN, MILENA,
MÍLA, ALENA, ALEŠ, MILOŠ, LÁĎA, OLA,
ADAM, ELA, MILADA, MÍNA, LEO, ALA

Lída, Láďa, Lada, Milada

led, lep, loď, lípa, lampa, pole, tele, salát,
sůl, list, les, lest, dláto, jídlo, jedle, mládí,
mletí, plot, ples, teplo, slon, sláma, máslo,
tlapa, tlupa, tlama, šla, našla, stál, jel, šel,
jedla, šila, pletla, našla, neslo, spalo, stálo

*Milá
mladá
malá*

... ale je líná.

Ú:

D O M A

To je náš dům. Tam je moje máma a táta, Milan a Ola. U domu máme sad. To je naše stodola na seno a slámu. Dál jsou pole. Doma je teplo. Na stole stojí lampa. Táta a Milan lepí model letadla. Máma sedí u stolu a plete. Ola lisuje list. List lepí do sešitu a píše jméno lípa.

Ú:

Máme u domu lípu.
Je nám milá.

lán, len, les, laň, lípa, tele, slon, lama, sláma,
tlama, lín, losos, jelen, jetel, lupen, lupení,
léto, teplo, pole, lidé, led, leden, loď, lem,
lom, lůj, sůl, šle, plot, ples, jídlo, sádlo, půl,
máslo, olej, jelito, salát, let, letadlo, list

, jen se leje...

Je so malé.
Lítá so.
Je so milé.
Pípá so.

Ú:

lep, lepidlo, lepit, lis, list, listina, listonoš,
lano, lanko, lupa, lampa, líto, lítost, lituje,
lenost, loni, letos, lest, let, letadlo, letoun,
letí, uletí, lepí, leje, láme, šli, seli, ulomí,
odlomí, láme, jel, ujel, odjel, naleje, poleje,
šla, sela, líná, malá, letní, lesní, lední

Šlapeme si to alejí, já, Milan a Láďa.
Jdeme stále podél polí. Les tiše šumí.
Dole pod mostem pomalu pluje loď.
Nad námi letí letadlo.

Popiš:

Ú:

N Á P I S

Míša Dudel šel podél domu a jedl

Potom se pomalu loudal sadem. Šíša

tam nestál a Dudel napsal na

Dojedl a odešel.

Stáňa, Péťa a Láďa jásali: Máme stopu!

Tam je nápis! Ten Dudel je ale ... Píše

po ! Je to jasné: = Dudel,

= šel.

U mostu je dům s nápisem Anda Mlsanda

a mají tam

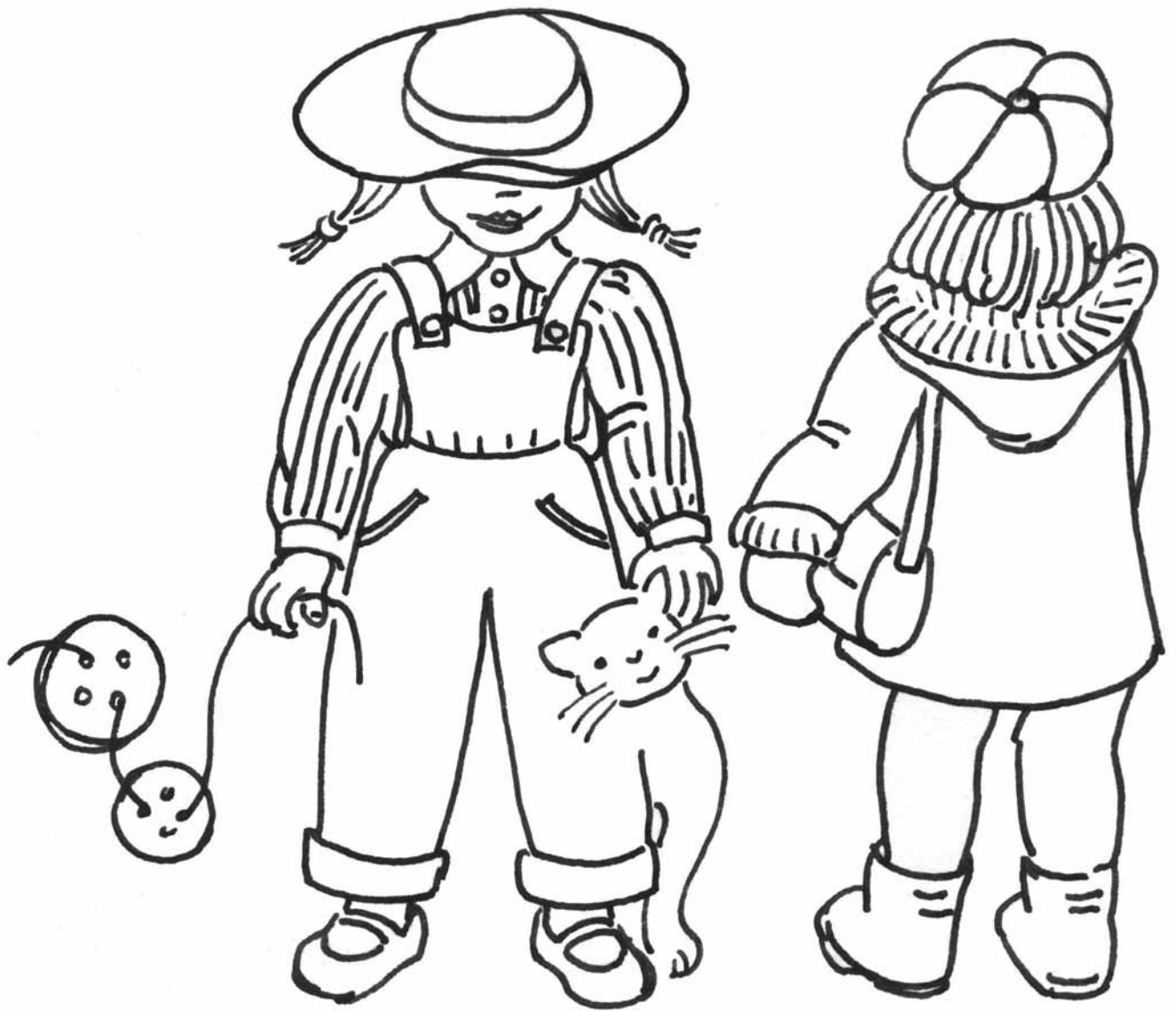

. Dudel je tam. Našli

jsme stopu, jdeme po ní!

Ú:

K k

K k

KA, KE, KO, KU, ka, ke, ko, ku, ká, ké, kó, ků, ku
k lesu, k domu, ke škole, ke stolu, k oknu

Kdo je to? Kam jde? Jak jde? Kde je?

KATKA, KAMIL, KAMILA, KÁJA, MONIKA, JITKA,
ELIŠKA, KLEMENT, TONÍK, KLOŤA, JENÍK

kos, klas, mák, sokol, louka, potok, kůň, kuna,
muška, kukla, kláda, kaštan, osika, koule, kolo,
kompas, skála, kámen, kašna, kaple, kostel, škola,
kino, koupel, kašel, koleno, kotník, loket, kost, oko

Kdo je to? To je Kája, Káťa a Kamil. Mami, kam
jdeme? Jdeme nakoupit, na poštu a domů. Ájo,
kde mám jídlo? Koukni se na stůl! Jaká je kaše?
Sladká a je na ní kakao. Kolik je
Deset a šest minut.

Ú:

Š K O L K A J D E !

Tam jde Liduška, Miluška, Kamil, Katka, Alenka, Nikolka, Kája, Lukášek, Tomášek. Můj tatínek je Lukáš a maminka je Alena. A můj tatínek je ..... a maminka je .....

klame, klepe, klátí, kleká, kape, kdáká, klesá, kopat, kosit, klepat, kouká, kouše, koupat, koulí, kupuje, kuká, seká, ťuká, tikají, pukají, kolik, tolik, jak, pak, tak, okolo, kuje, luk, kolo, kopí, koule

Ko, ko, ko dák!

Kam mám to dát?

Ú:

*Kdo jinému jámu kopá,
sám do ní padá.*

Tatínek jde do podniku. Má šedou košili s kapsou,
sluší mu. Jdu s tatínkem k autu. Dá mi pusu a jede.

Já dostanu

Sedím pod stolem. To je jako můj dům. Teta nese
mísu. Nalije do ní mléko, dá mouku, a sůl.
Kájo, kde máte olej? Tam dole, teti.

Teta dá na kamna

Kdo je to? To je Kamil.

Kdo je tam? Tam je pan Koudela a naše teta Jitka.

Kde je škola? Škola je u mostu.

Kde je kino? Kino je u kostela.

Kde je les? Do lesa je daleko.

Kdo nosí šedou košili? Můj tatínek.

Ú:

Jedu na kole jako pán. Jedu okolo sadu, kolem kostela, ke škole a k našemu domu. Káťa a Kamil jedou také. Škola má dole okna. Je tam sklep, kotelna a šatna.

Maminka má malou Alenku. Miminko je milé. Pije mléko a mlaská. Tatínek nese miminko do koupele. Tak, Alenko, koupat a spát.

Dáme stůl k oknu. Sedni si ke stolu a napiš úkol. Lukáši, na okno si sedl kos!

Ú:

KDO JE ŠKOLÁK DUDEL

U stolu sedí paní a opakuje: „Kde je

Dudel? Ať si jde uklidit! Dudel jen dudlá

a pod má . Nemá úkol

a nenosí . Má špínu na .

Ten Dudel, ten Dudel... Jsem smutná. Kde jenom

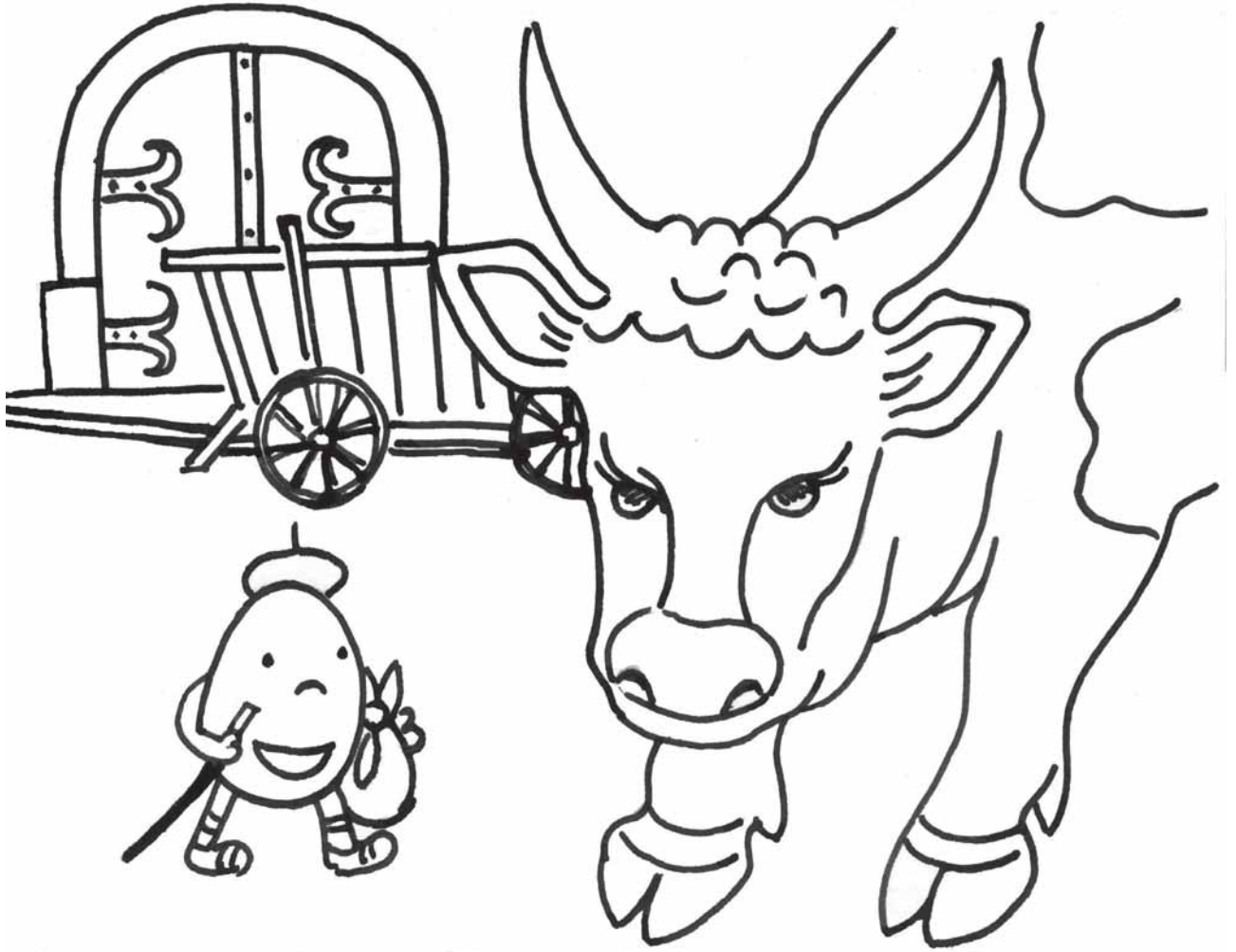
ten kluk je?“

A kde je Dudel? Stáňa, Péťa a Láďa tuší... Dudel

Ú:

V v

V v

VA, VE, VI, VO, VU, va, ve, vi, vo, vu, VI, vé, vó,
vů, vá, vlk, vůl, lev, páv, sova, vosa

VILÉM, VAŠEK, IVA, IVAN, VLASTA, VÉNA,
PAVLA, PAVEL, VÍTEK, IVANKA, IVÁNEK, VÍT

Kde je? Mléko je v míse. Kája je v pokoji. Ivan je
ve škole. Tomáš je ve stanu. Jídlo je v koši.

*Vilém, Vítek, Ivo, Ivanka, Vašek, Pavla
To je naše konev a to je vaše konev.*

V L A K

Venda dostal vlak. Staví v pokoji koleje. Má také
most a tunel. „Mami! Tati! Vlak jede!“ Venda jásá.

Ú:

NAŠE VES

Naše ves je malá, má jen málo stavení. Je tu kostel, škola a kino. Na návsi je památník. Máme svůj vodovod. Kolem vsi jsou pole a les. Na vlak je od nás daleko. Jede k nám autobus.

U nás doma je veselo. Já a Vítka máme psa Valdu. tatínek má sokola a sovu. Maminka má

Doplň

Tvůj domov je tam, kde máš .....

Tvůj domov je tam, kde tě mají .....

Ú:

ves, víska, vánek, venkov, voda, vana, vodák,
konev, veslo, vodník, vodovod, vlna, valí, vlní, válí,
kváká, kvoká, vede, dovede, volá, vine, vítat, vlaje,
vlévá, vnímá, vadí, dívá, vstává, povídá, vidí,
mává, ví, slaví, staví, svítí, dovádí, venku, vedle

SVÁTEK

V pokoji to voní, tatínek má svátek. Vířa volá:

„Tatínku, k tvému svátku na památku!“ Dá tatínkovi

velkou pusku a

. Maminka mu dá šálu

a tašku. Na stole je

Kdo tká, a sám košili nemá?

Kdo to ví, odpoví!

Váša to neví. Pavel je vedle jako jedle.

Vlasta volá: „Já to vím, ale nepovím.“

Vilém vstal a napsal: „Je to pavouk.“

Ú:

SOVA

Je tma. V lese tiše letí sova, loví
Ve dne sova spí.

Sova je pták. Je veliká, má jemné
a kulaté . Sova volá .....

kámen, voda, půda, písek, potok,
skála, les, sad, pole, louka, ves,
kaštan, osika, topol, jíva, jedle, líska,
lípa, slíva, jasan, olše, jedle,
jasmín, jinan, kuna, jelen, laň, vlk,
los, slavík, sokol, kos, páv, sova

Dávnno - medávnno, daleko - medaleko,

stál na skále *a v tom*

vesele - nevesele, panoval

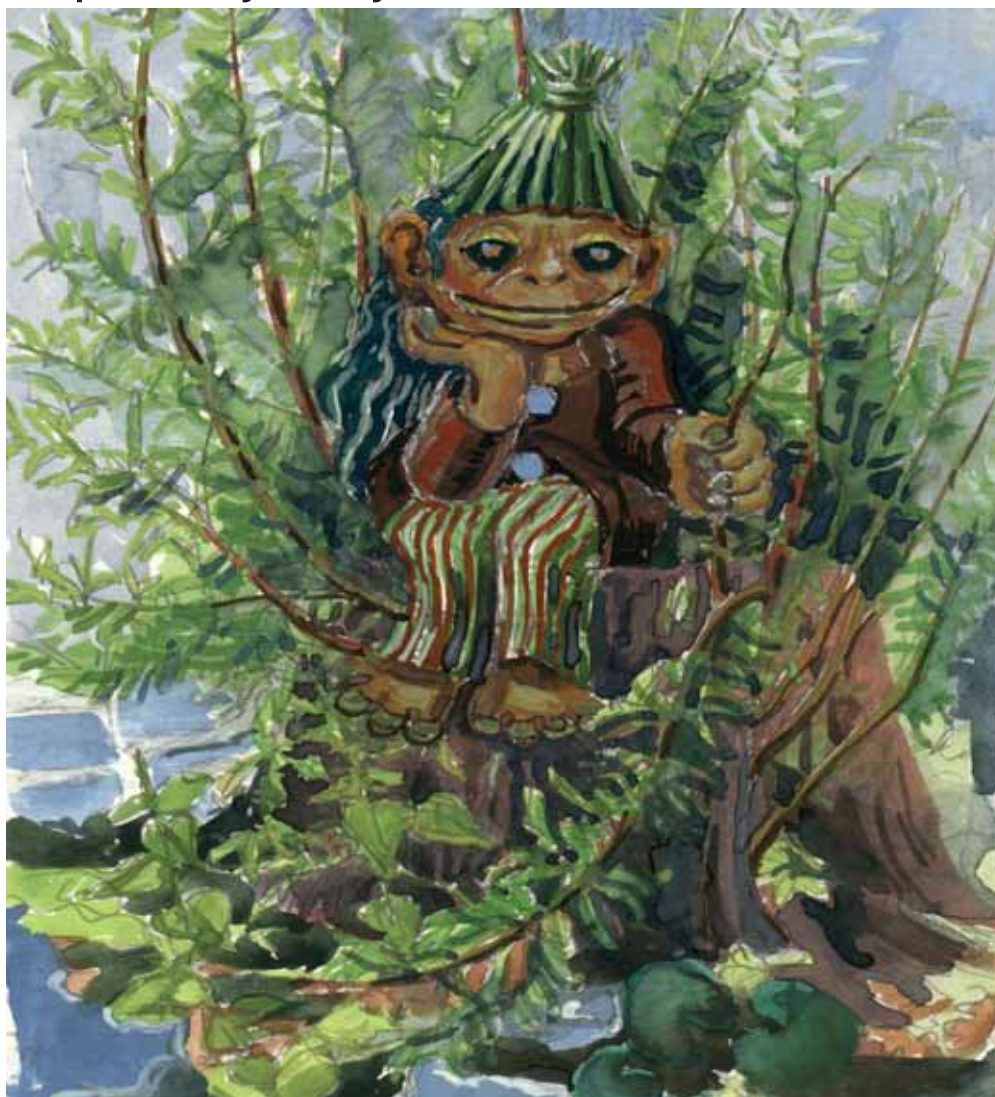
jeden .

Ú:

O VODNÍKOVI

Dávno a dávno si lidé na vsi povídali o vodníkovi.
Volali: „Jdi dál od ! Je tam vodník!“

Pod vodou má svůj domek, sedává na olši
u . Vodník se dívá, kdo spadne
do .
„Neumí plavat, je můj!“ vesele volá vodník.

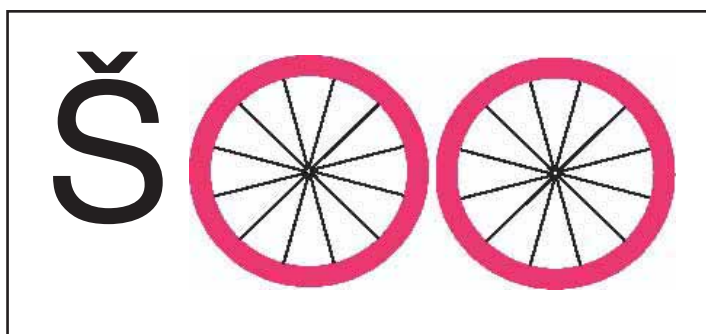

Ú:

☀ Já mám malovanou vestu,
vestu, vesti. ku,
já mám malovanou vestu,
vesti. ku mám.

Na stole je polévka. V pokoji voní káva. Dám stůl k oknu. Teta mele maso. Pes má kost. K snídani piji mléko. Půjdeš ven? Napíšeš úkol a půjdu. Váša nese konev, polévá salát. Kdo je to? To je pan Novák, utíká na vlak. Mami, kam jdeme? Jdeme s dopisem na poštu. Kluk pije kakao a jí vdolek. Vosa pije šťávu. Véna jede lodí do Podolí.

Dej jiná písmena:

Auto vede. Na okno si sedl los.

Vana nese nákup. Škodák se dívá na škodu.

Ú:

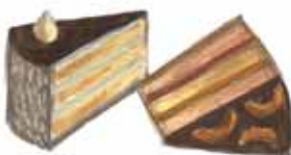
A . M .

Jaká je Anda Mlsanda? Je malá,
tlustá a nemá , šišlá.

Doma má

a

Jinak je Anda milá. „Tak, Dudloušku, jen dál,“ vítá
Anda Dudlu. „Sedni si u nás, donesu ti
a .“

Dudel se usmívá, má plnou pusú.

jsou na stole, to se Dudlovi líbí.

Uklidí Anda, on jen sedí a jí. V tom ouvej:

„To je

.“ Dudel utíká, má

dost.

Kdo jí sladké, potom nemá – jako Anda.

Ú:

Dě Dě

děti, děda, dělat, děkovat, mládě, oděv, neděle,
pondělí, na ledě, ve vodě, sedět
Děti dělají lodě. Po neděli je pondělí.

Tě Tě

tělo, těsto, těší, dítě, kotě, koště, na místě, stěna,
na poště, na plotě, v koutě, vidím tě
Dítě se těší na kotě. Matěj sedí na plotě.

Ně Ně

někdo, nějak, někde, slůně, koně, stráně, jasně,
klidně, do síně, v koupelně, ve vaně
Maminka mluví jasně a klidně. Láďa je v koupelně
ve vaně.

Ú:

Mě *Mě*

mě, město, mění, po domě, potmě, směle, měl,
měnit, směje, měna, umění, náměstí
Město se mění. To je nové náměstí.

Pě *Pě*

pěna, poupě, pěšina, pět, pěti, pěst, pěstovat,
pěnkava, pěje, pění, pějme
Pět dětí jde po pěšině. Pod splavem voda pění.

Vě *Vě*

věta, věno, svět, květ, Květa, věje, vědět, věnovat,
nevěsta, věda, věk, nově, světlo
Napište větu do sešitu. Jsme na světě. Je vidět světlo.

Ú:

Pojedeme k tetě. Maminka udělá těsto a na těsto dá višně. Kotě spí v košíku na seně. Děti se smějí. Dědo, štěně nese koště! Napíšeme dopis Emě a Janě. V neděli se jdeme podívat na koně. V pondělí máme plavání. V domě jsou velké pokoje. V koupelně máme vanu. Na půdě udělal děda dílnu. Nad stolem visí světlo. Kola máme ve sklepě.

Děda sedí u stolu a dělá dětem divadlo. Děti se diví. Ten děda, ten to umí. Maminka ušila loutkám pěkné šaty. Děti se na divadlo těší.

Štěpán šel směle potmě. Nevěděl, kdo se mu ve tmě směje.

Po Vltavě plují lodě. Najdi na mapě města: Kladno, Kolín, Opava.

S E N

Tatínek, maminka a já jsme v pokoji. Moje kotě sedí v koši a jen tak tiše dělá: „Tik-tak! Tik-tak!“ a povídá: „Devět.“ Je mně to divné. Někdo ťuká na okno. Oknem je vidět samá voda a po vodě k nám pluje loď. „Nastupte si oknem a pojedeme,“ volá tatínek. Sám je skokem na lodi a podává nám lano. Ani nevím, jak jsme se na loď dostali, maminka s kotětem a já. Veliké se valí na loď.

Tatínek stojí na můstku jako kapitán. V tom je tu vlna jako dům. „Tatínku!“ volá maminka. Ale loď se nepotápí. Letí jako letadlo a nad námi pěkně svítí .

„Tik-tak-jedna,“ povídá koťátko. A já najednou padám, padám do své postele.

Ú:

Doplňte ▼ :

STENE A KOTE NASLI SISKU. STENE SI SISKU NEKAM ODNESLO. KOTE SEDELO A SMUTNE MNOUKALO: „STENE MNE ODNESLO SISKU, MNAU, MNAU!“ SLA OKOLO MÁNA A UVIDELA SMUTNÉ KOTE. „MÁNO, PŮJDU DO SVETA,“ POVÍDÁ KOTE: „STENE MÁ SISKU, A JÁ NE.“ MÁNA DALA KOTETI PEKNOU MASLI A KOTE VESELE MNOUKÁ: „DEKUJU, MÁNO.“

*Pějme píseň dokola, okolo stola, la, la,
pějme píseň dokola, okolo stola.*

Doplňujte další slova:

Náš děda šel a ve městě viděl: dům

Náš děda šel a ve městě viděl: dům, divadlo

Náš děda šel a ve městě viděl: dům, divadlo, most
(atd.)

Náš děda šel a v pokoji našel: ...

Náš děda šel a na poště potkal: ...

Ú:

KDE JE DUDEL

„Jdeme!“ povídá Stáňa. „Ale kam?“ na to Péťa.

„K nám, máme doma . Najdeme tam EM-EL-ES..., Mlsanda Anda, Sladké náměstí 58... 596 634 284,“ volá Stáňa.

„Anda Mlsanda, a .“

„Dovolte, je u vás školák Dudel?“ ptá se Stáňa.

„Jedl a najednou utekl,“ odpovídá Mlsanda. „A nevíte kam?“ na to Stáňa.

„Dudel utíkal a volal: Můj . Šel asi k .“

Stáňa, Láďa a Péťa smutně stojí.:

Paní se ptá: „Máte Dudla? Nemáte. Píšu

si: Dudel neuklidil.“

„Sím, Dudlovi je nevolno, uklidíme místo Dudla.“

(„Ten Dudel! Ale v pondělí uvidí, to je jisté!“)

Ú:

Y y
y y

Slov na „ypsilon“ je málo: Yvonka, yzop a ještě několik. Jinak je „ypsilonů“ všude plno.

KY

kývá, kyselý, jaký, kyška, kyvadlo, jeskyně, kyne
Kyvadlo se kývá sem a tam. Vánek kývá větví.
Jaký je kompot? Kompot je kyselý. Kyška je kyselé mléko. Dnes máme kynuté knedlíky. Jak se dostaneme k jeskyni? Pěšky podél potoka.

DY

někdy, tady, kdy, dým, dýmka, dýmá, dudy, dýně
Tady je veliká dýně. Nikdy jsme takovou ještě neměli. Děda má na stole pěknou dýmku.

TY

ty, týden, motýl, dotyk, stýská, typ, Klotylda, tyká
Týden má sedm dní. Motýl létá od květiny ke květině. Dotýká se jemně květů a saje šťávu. Klotyldě se stýská, je jí smutno po domově.

Ú:

NY

noviny, vlny, kameny, dny, lokny, týdny, sny, pěny
Kupuji tatínkovi noviny. Dny a týdny plynou jako voda. Okny se dívám na pole a louky. Pepa má doma pěkné kameny, našel je v létě u vody.

Jaký?

kámen, piškot, déšť, dům, plot, šátek, pejsek

sladký, studený, velký, vysoký, šedý, milý, teplý,
koupený, pěkný, pevný, nový, malý, kyselý

kdy, měkdy, lady, kývá, jaký, dny, týdny

*Kde domov můj,
kde domov můj...*

Víš, jaká píseň to je? Slyšels ji?

Ú:

N Á K U P Y

Někdy jdeme s maminkou do města. Na náměstí stojí pěkné domy s vysokými štíty, kašna a okolo jsou jasany. U náměstí je velký kostel. Sloup s plakáty nás láká do divadla a na výstavy.

Výklady a stánky na nás volají: „Pojďte se podívat, pojdte nakoupit!“ Děti se dívají na kostky, medvídky, pejsky, auta a panenky. Dospělí vidí jídlo, šaty, klenoty, noviny, květiny. Maminka nám jde koupit teplé košile, látku na šaty a jídlo. Všude je plno lidí a aut. Dospělí a děti si povídají, smějí se a nakupují. Nákupní tašky se plní. Maminka nám ještě koupí kakao, piškoty a oplatky. Spokojení a unavení neseme nákup domů.

Ú:

Jak k jídlu, tak k dílu.

Nikdo není takový, jakým se staví.

Dešťové kapky dělaly řádky na sklo.

Jedl, snědl:

U Lídy lišky,
u Jany šišky.

U Dany kaštany,
u Nány

U tety sodu
a k tomu vodu.

Tajné nápisy:

T	Y	K	Y	L	Í	K	Y
T	E	N	Š	P	A		
E	N	D	V	A			

	E	J					
	K	Í	N				
S	L	Ě	M				
S	,	Ě	N	Á			
S	L	D	E				
	A	N	I				
		Ě	N				

Ú:

ÚKLID

Stáňa, Láďa a Péťa se dali do úklidu.

„Tady má Dudel pytlík na !“

„Ten tady má smetí!“

„Dudel si stele, má potom tepleji.“

„Sem s tím smetím, do pytlíku.“

„A pověsíme mu pytlík do šatny!“

Tiše jako myšky Stáňa, Láďa a Péťa utíkali do šatny a tam Dudlův pytlík se smetím pověsili na Dudlův věšák.

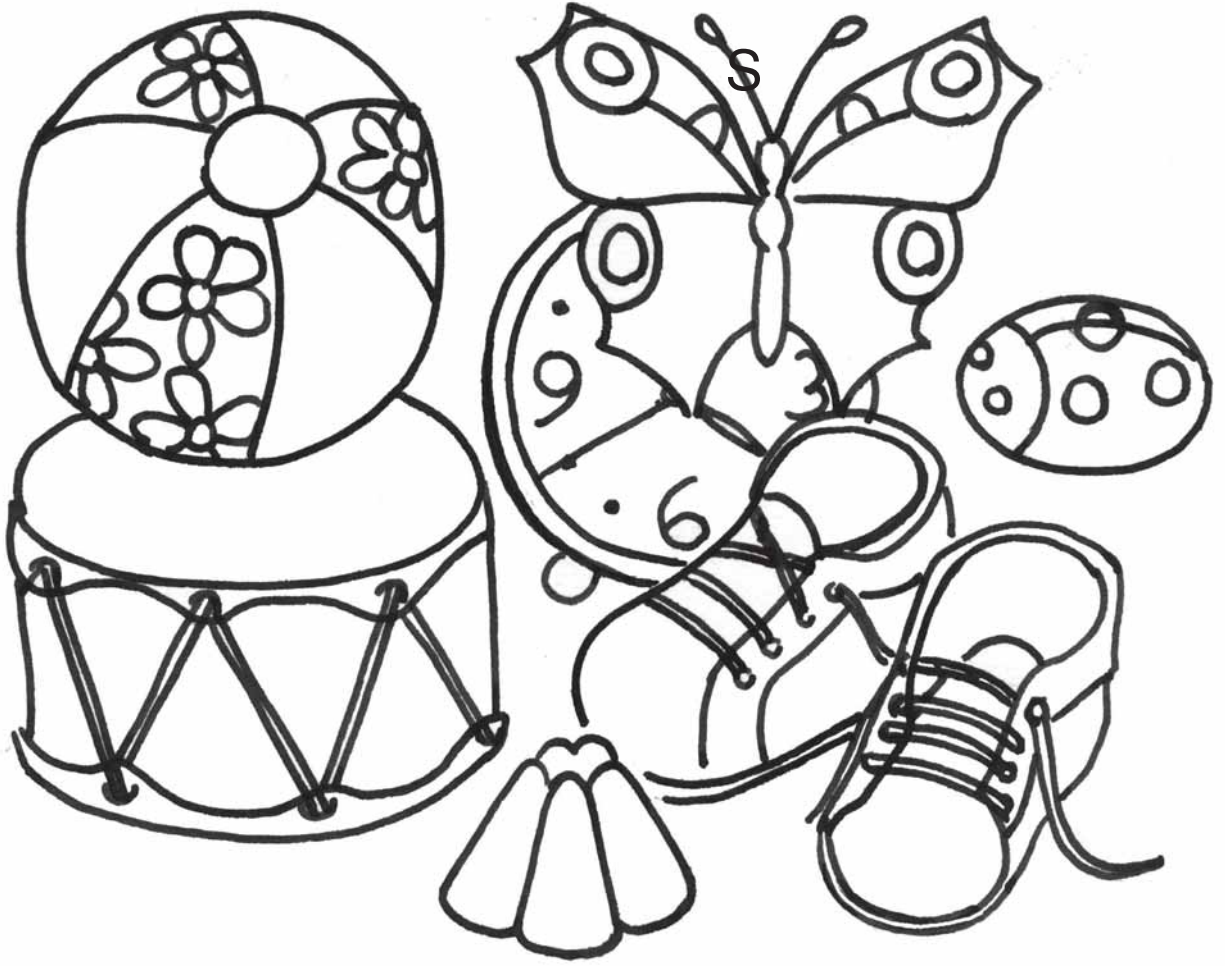
Pan školník se dívá, kdo to je ještě ve škole.

„Ať vás už nevidím!“ volá na kluky.

„Do pondělí mám klid a pokoj,“ myslí si školník.

Ú:

B b

B b

BA, BE, BI, BO, BU, BY, ba, bý, bů, be, bi, bé, bi,
bá, be, bě, Bě, Bá, Bý, Bu, Bo, Bi, Ba

BĚDA, BOLEK, BOLESLAV, LIBA, LIBUŠE,
JAKUB, KUBA, BĚLA, BĚTA, BĚTUŠKA, LIBĚNA

●
bál, boj, bok, buk, býk, byt, bod, dub, blesk, slib,
nebe, doba, duben, bláto, bába, boty, obuv, obal,
obálka, oblaka, oblek, oděv, bouda, boule, beton,
balkón, balvan, budík, balík, banán, balón, basa,
bedna, bydlo, obilí, bodlák, bluma, jabloň, labuť

●
bába, bábovka, balet, baletka, batolit, batole, byt,
obytný, nábytek, úbytek, doba, podoba, obava,
obávat se, bledá, bledule, buben, bubnuje, bublá,
bublina, duby, dubina

●
bude, byl, byt, bílit, bloudí, bije, objímá, bolí, bádá,
bledneš, budíš, bavíš se,
běloba, bělejší, bělásek, oběd, obědvá, běda,
běduje, libě, nelibě, slabě, obě dvě

Ú:

Ve městě jsou pěkné budovy. Bobík vesele štěká. Pan listonoš nám nese balík. Maminka dělá bábovku. „Babi! Půjdeme koupit boty,“ volá malá Liduška.

BALÍK

Béďa má na sobě pláštěnku a pevné boty. Jde s balíkem na poštu. Dívá se na výklady. Kolem Bédi jede autobus. U pošty stojí poštovní auto. Dvě paní nosí do auta pytle s dopisy, balíky a koše. Na poště je plno lidí. Béďa podává do okénka balík. Balík pojedou autem a pak vlakem do Blanska.

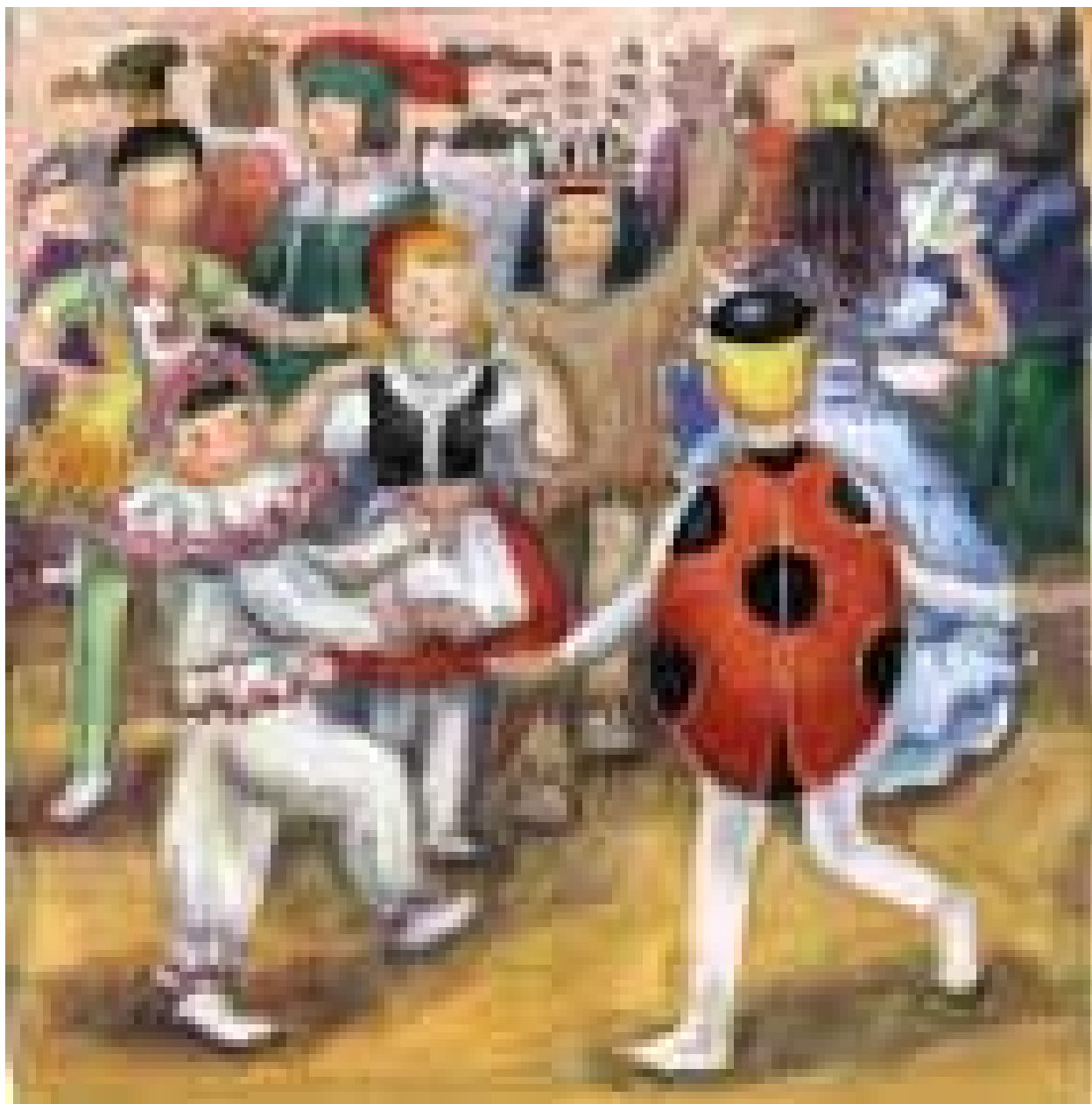

Jede, jede, poštovský...

Jak jela pošta kdysi?

Ú:

P L E S

V sobotu jsme šli na ples – já, Jakub, Bolek a Liba. Jakub měl masku vlka. Liba byla lesní vílou. Bolek dělal babku a já jsem byla šaškem. V sále jsme viděli plno dětí. Báli jsme se jít dál.

Ú:

Jakub povídá: „Jdeme!“

„Skákejte, jak umíte!“ volá Bolek. Tak jsme šli. Skákali jsme vesele, smáli se a pili limonádu.

„Podívej, na balkóně sedí maminka a tatínek!“ Liba se dívá na balkón a mává.

Budte veselí jako andělé v nebi nebo jako

v kabeli.

Měla babka 4 jabka

a dědoušek jenom dvě.

Dej mi babko jedno jabko,

budeme mít stejně.

Kdo tu byl? Já jsem byl venku. Běla byla u báby.

My jsme tu nebyli. Budeš se bát? Já se bát nebudu.

Já se nebojím.

Ú:

BUBÁK

Naše bába byla sama doma. Uklidila a šla vysypat smetí. Potom seděla u okna a šila. Najednou uslyšela: „Ťuk, ťuk, ťuk!“ Dívala se kolem dokola a v pokoji: „Ťuk, ťuk, ťuk!“ Vstala a šla se podívat do pokoje. Bála se, kdo to ťuká. V pokoji pod stolem seděl sousedův malý Jenda a na naši bábu udělal: „Bu, bu, bu!“ – Dělal bubáka. Bába se tomu musela smát.

Ú:

V Ě T E V

Šíša sedí u domu a vidí Dudla:

„Dudlíí! Jak se máš? Bolí tě to?“

Dudel smutně kývne: „Ach ten , ten mně dal!“

„Musím Dudla nějak pobavit, aby nebyl smutný,“

myslí si Šíša a povídá Dudlovi: „Koukni! Mám kámen a ...!“ Kámen letí daleko a spadne do vody.

„To je, viděls?“ ptá se Šíša.

„Viděl,“ smutně na to Dudel .

„A kládu – bum s ní do vody! To mám sílu!“ směje se Šíša a špinavá voda polije okolí.

„Dudu, dívej se, teď to bude ještě lepší!“ volá Šíša:

„Postavím se na větev a ukloním se.“

„Šíšo, neblbni! Větev se láme!“

Šíša se směje: „Skok – a jsem dole!“

Nalomená větev smutně visí dolů.

Ú:

Paní v okně: „Lajdáku! Já ti dám! Jak se jmenuješ?
Já si tě najdu!“

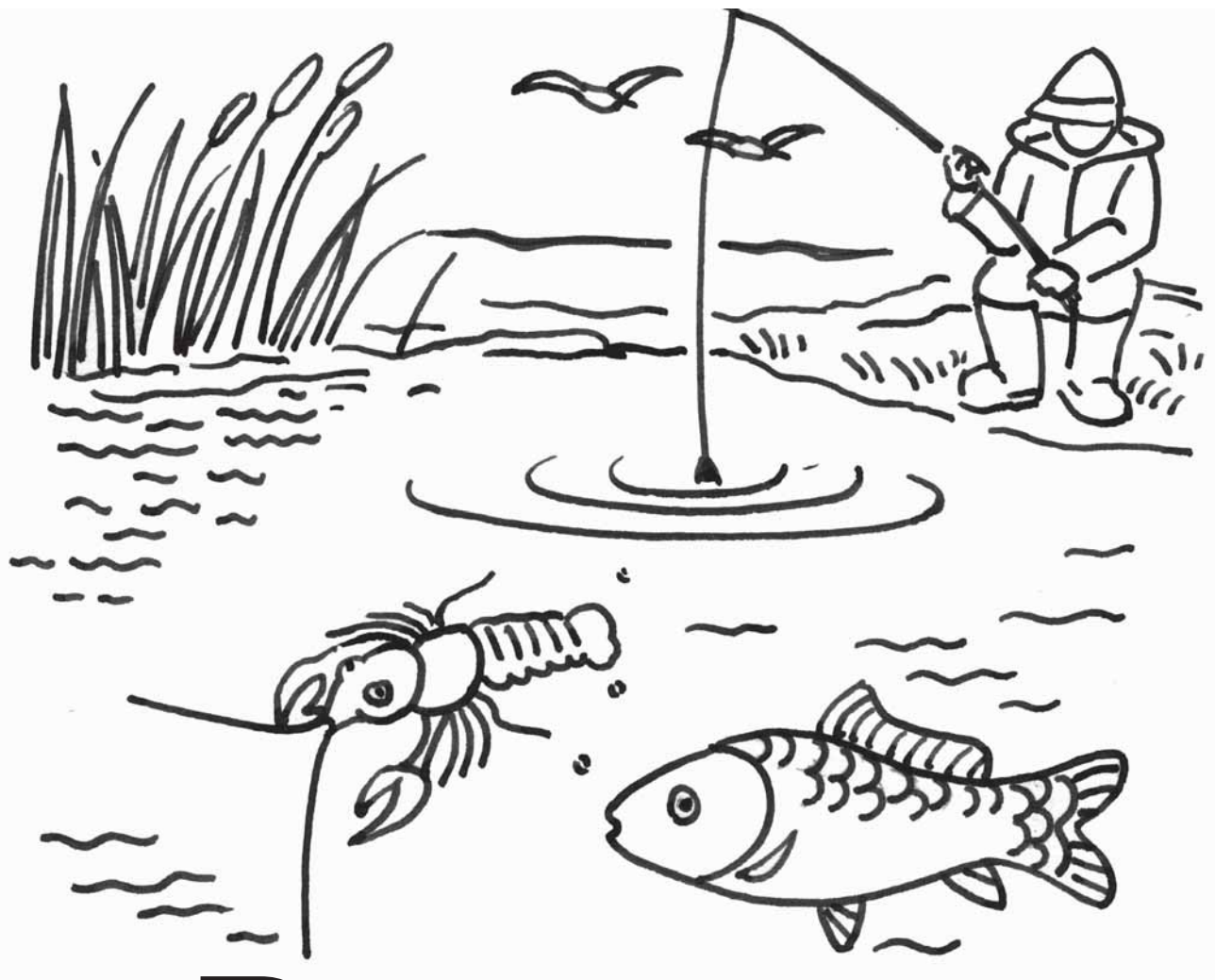
„Ta jde po nás!“ volá Dudel a oba utíkají.

„To jsou skoky! Tady do domu – a vedeme jedna
– nula!“ vesele šeptá Dudel.

Paní je nevidí a utíká dál. Dudel a Šíša se smějí.

Ú:

R r

R r

RA, RE, RY, RO, RU, ra, rá, rů, rý, ro, re, br, kr,
mr, dr, pr, tr, vr

●
RADEK, RADOMÍR, RUDA, JIRKA, JARKA,
JÁRA, JARMILA, JAROSLAV, MARTA, DAREK,
PETR. RÍŠA, MAREK, MARTIN, PATRIK, ŠÁRKA,
RADUŠKA, RADKA, MIREK, BÁRA, VĚRKA

●
rok, dar, víra, ráno, rosa, můra, pýr, rejsek, orel,
beran, rybník, rákos, ryba, rak, roj, komár, rej,
netopýr, ruka, rukáv, rameno, rty, rána, doktor,
rýma, sirup

●
bratr, brýle, brouk, brambory, brod,
brána, bobr, brus, brousek, ubrousek, broskev,
obr, ubrat, obrat, brašna, Brno, Bratislava, Brdy

●
dráp, drop, drobek, drak, drát, drť, modrý, moudrý,
bodrý, kraj, kroj, krása, kráva, krtek, krk, krém,
kroupy, krok, krb, král, mrak, smrk, mrně, mrkev

●
mrká, pravá, oprava, správa, prodává, oprava,
prodej, prádlo, prkno, kopr, kapr, trn, trní, trnky,
tráva, potrava, trať, traktor, troubí, trousí, trubka,

Ú:

trám, trůn, stráň, strom, strnad, straka, stránka,
strava, ostrov, ostrý, stroj, strop, strojn

●
dobrá bluma, tvrdá kost, pravá ruka, krásná mušle,
dobrý den, tvrdý kámen, pravý poklad, krásný stůl,
dobré slovo, tvrdé jablko, pravé poledne, krásné
pole

●
Tatínek dal na dvůr prkna a trámy – opravuje kůlnu.
U plotu rostou trnky a vrbové proutí. Na veliké vrbě
krákají vrány: „Krá, krá!“ Ryby spí na dně rybníka.

●
Do polévky dám kroupy. Máme rádi dušenou mrkev
a brambory. Maminko, prosím tě, dej mně
krém. Mám dárek pro maminku, pro tatínka,
pro sestru a pro bratra.

Ú:

Ráno

„Dobrý den, maminko!“ směje se vesele
Jirka. „Dobrý den, tatínku!“

„To je dnes krásné ráno,“ povídá tatínek
a usmívá se na maminku.

Jmenuji se Jarmila a ráda kreslím. Na svém stole mám výkresy, pastelky a vodové barvy. Kreslím stromy, domy, děti, maminku. Bratr si dal nad svou postel můj výkres, na který jsem nakreslila park. Jsou na něm stromy, veverky, květiny a motýli.

Ú:

V R B A

Naproti naší školy roste veliká stará vrba. Stojí tiše, spí. Všude kolem je bílo. Vítr se opírá do korun stromů. Vrány na vrbě krákají: „Ťá-kra! Ťá-kra!“ Lidé na svátky kupují stromky, kapry a dárky.

Mine prosinec a studený leden. V únoru trošku teple mrkne. Taje, pod vrbou je bláto a stará tráva. První se probudí vrba: „Bude jaro!“ raduje se. „Je teprve únor. Lidé mají teplé kabáty!“ krákají vrány. Ale vrba vstává. Dá proutkům a větvím jarní barvy. Jednou vrány odletí do lesů a na vrbu si sedne kos – bude jaro.

PROSÍM, DĚKUJI,
PROMIŇ, DOBRÝ DEN,
DOBRÉ RÁNO, DOBRÉ SNY

Ú:

Kolem školy rostou mladé stromky. Děti k nim daly kolíky, aby stromky rostly rovně. Denně stromky polévaly vodou a staraly se o ně.

Já mám doma hrnku, hrnku, hrnku,
v malovaným
Tralala.

Já rád játra, ty rád játra,
on rád játra, trumpeta.
Bumtarata, bumtarata,
bumtarata, bubínek.
Ú:

D Ě D A

Šíša se pomalu loudá domů. Má špatné svědomí. Musí jít k dědovi pro radu; jen aby byl děda doma. Sláva, na věšáku visí dědův kabát a dole stojí dědovy boty. „Dědo!“ Šíša se tulí k dědovi.

„Ty jsi něco provedl, vid’?“ ptá se děda a bere Šíšu na klín.

„Byl jsem na stromě a nalomil jsem větev. Nešlo by to spravit? Prosím, pojd’ se na strom podívat,“ škemrá Šíša.

„Nevím, jestli to spravím. Nejsem odborník, ale obuji si boty a půjdeme se na strom podívat,“ odpověděl děda. Šíša dal dědovi pusu a šli.

Ráno jde paní s pejskem ven:

„Pojd’, Ťapinko, podíváme se na ten strom. Nějaký děda se kolem stromu motal ...“ Paní si nasadí brýle a vidí: Větev je na svém místě, pevně ovinutá kusem plátna. Paní se usmívá: „Pěkně to děda spravil. Má rád stromy.“

Ú:

ŘA, ŘE, ŘI, ŘO, ŘU, řa, ře, řo, řé, ří, řu, řů
JIŘINA, JIŘÍ, MAŘENKA, HEŘMAN, PŘEMYSL

řada, pořádek, řádek, řemen, řepa, keř,
křen, příkop, příklad, křemen, dřevo, dveře, skříň,
třída, křída, křik, řeka, moře, říjen, středa, slabikář,
sklenář, rybář, kovář, tesař, stolař, kamnář, malíř,
rytíř, klempíř, talíř, příbor, přebor, příjem, kuře

řídit, říkat, otevřít, vaří, věří, tře, natře, míří,
přinese, přijde, přiletí, přijede, přikryje, přede,
přestane, převede, přenese, přednese, předělá,
přestaví, přejde, přivede, přeje, měří, přileje,
přelije, přibere, příkrý, přesná, přísný, křivá, před

Ř E P A

Řepa je rostlina. Patří do potravy lidí a dobytka.
Řepu sejeme na jaře do řádků, řepa potřebuje
dobrou a úrodnou půdu. O řepu se musíme dobře
starat – řepu jednotíme, plejeme a okopáváme.

Ú:

TURNAJ (B. Němcová)

Sokové na koních se před králem a královnou potýkali. A tu přijede rytíř na malém koni, v modrém a stříbrném šatě, se stříbrnou přilbou. Rytíř se poklonil paním a dal se do boje.

Jak se jmenoval?

(B . . . . .)

● Řekni správně

*Klempíř sedí u řeky. Rytíř maluje byt.
Kamnář dělá stůl. Rybář je na střeše.
Holař jede na koni. Malíř postaví kamna.*

*Škáká pes přes oves, přes potok
a přes louku.*

Je to tak dobře?

Ú:

STOLAŘ

Stolař dělá nábytek – stoly, skříně, postele, také dveře a okna. Stolař má rád dřevo. Dřevo je na dotek teplé, voní a přitom je pevné. Některé dřevo je měkké jako lípa a některé tvrdé jako dub.

MOTÝL

Se stromu spadla do trávy sladká bluma. Přiletěl k ní veliký krásný motýl s pestrými křídly . „Tolik šťávy,“ radoval se motýl a sál plnými doušky. Přiletěly dvě vosy a povídají: „Jdi, motýle na květiny, bluma je naše. Tolik dobré šťávy je pro motýla škoda.“

Ale motýl – klap!, otevřel křídla a obě vosy dostaly pořádnou ránu a ještě další krásně malovanými křídly. Vosy musely odletět jinam.

Ú:

Ř E K A

Vysoko v lese pramení řeka. Malý pramínek bublá přes kameny a přes kořeny stromů. Utíká do údolí a je stále větší, přibírá další přítoky. Voda bouří a padá přes balvany. V údolí nabírá řeka na šíři. Tiše šumí a pomalu plyne k moři.

Ú:

PYTLÍK

V pondělí šli Dudel s Šiškou v dobré náladě

de školy. V šatně stála paní a sledovala

pořádek. „Dudle, obuj si !“ řekla.

„Prosím, já je mám doma,“ odpověděl Dudel.

„Má je tady! Na věšáku v pytlíku!“ volá Aninka.

„Dudle, vyndej si a půjdeme do třídy,“ řekla

přísně

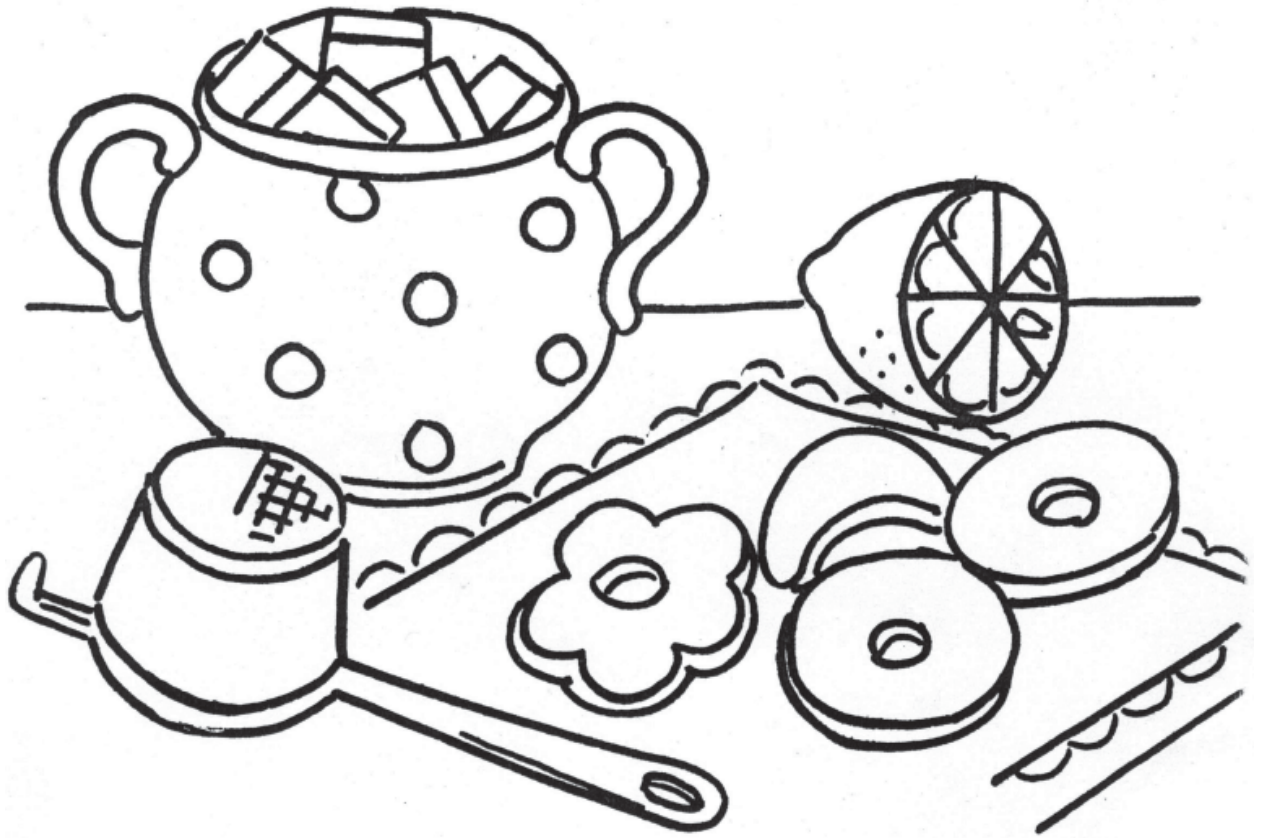

Péťa, Láďa a Stáňa stáli v koutku a byli nějak menší, měli špatné svědomí. Dudel se díval do pytlíku a bledl. Upustil jej a na parkety se vysypalo samé smetí. „Dudle, uklidíš a přijdeš do třídy. Všude děláš jenom nepořádek. My jdeme, nebudeme tady stát,“

řekla paní . Seřadila děti a odešla s nimi do třídy.

Ú:

C c

C c

CA, CE, CI, CO, CU, cá, cu, ců, ci, cé, ce, co
LUCKA, CILKA, ALICE, MARCELA, CTIBOR,
VAVŘINEC, PATRICIE, VINCENC
PANKRÁC, SERVÁC a B . . . . . jsou ledoví muži.

co, něco, nic, víc, otec, dcera, strýc, slunce, srdce,
plíce, ruce, práce, cihla, cement, ocel, měsíc,
kopec, cesta, silnice, dálnice, ulice, radnice,
vesnice, lavice, police, poklice, krabice, střevíce

palec, pec, klec, placka, packa, pecka, vejce, cukr,
cukroví, citrón, ocet, ovoce, cirkus, slepice, opice,
ovce, srnec, tanec, kocour, cáká, cvaká, cení,
cedí, cucá, psací, mycí, šicí

Co uděláš? Co koupíš? Co neseš? Co si myslíš?

Co si přeješ?

Co se říká? Dobrý den!

Co se dělá před jídlem? Před jídlem se umyjem.

Který pták má na konci abecedu?

Kdo unese svůj dům?

Ú:

SLUNCE

Slunce vidíme na nebi ve dne. Měsíc vidíme na nebi nejlépe v noci. Slunce nám dává světlo a teplo. Slunce není planeta, Slunce je

Cesty

Lesní cesta vede na silnici. Silnice vede do vesnice a odtud na dálnici. Po dálnici se dostaneme do města. Ve městě jsou ulice plné lidí.

?

Pořád nosí

, ale nikdy nešije.

Ú:

K A P R

Tatínek přinesl domů v tašce kapra. Napustil do vany studenou vodu a kapra dal opatrně do vody. Kapr plave ve vaně sem a tam. Mává ploutvemi a širokým ocasem. Má krásné lesklé šupiny, kulaté oči, stále otvírá pusku a pouští do vody bublinky.

Tatínek je rybář. V létě bývá u řeky nebo u rybníka a loví ryby na udici. Někdy s tatínkem k vodě jeme i my.

V K O M O Ě

Byl jsem v komoře. Je tam vysoká police a na ní stojí sklenice s kompoty, krabice s ovocem. Cukroví na Vánoce je na lavici. Jsou tady také citróny, mrkev, cibule, celer i cukr. Je tu moc věcí! V krabici pod lavicí je velká plyšová opice s banánem v ruce. Asi pro mě.

Ú:

Š A T Y

Přišla k nám Lucinka. „Já mám nápad,“ povídám Lucince. „Víš co? Budeme se převlékat.“

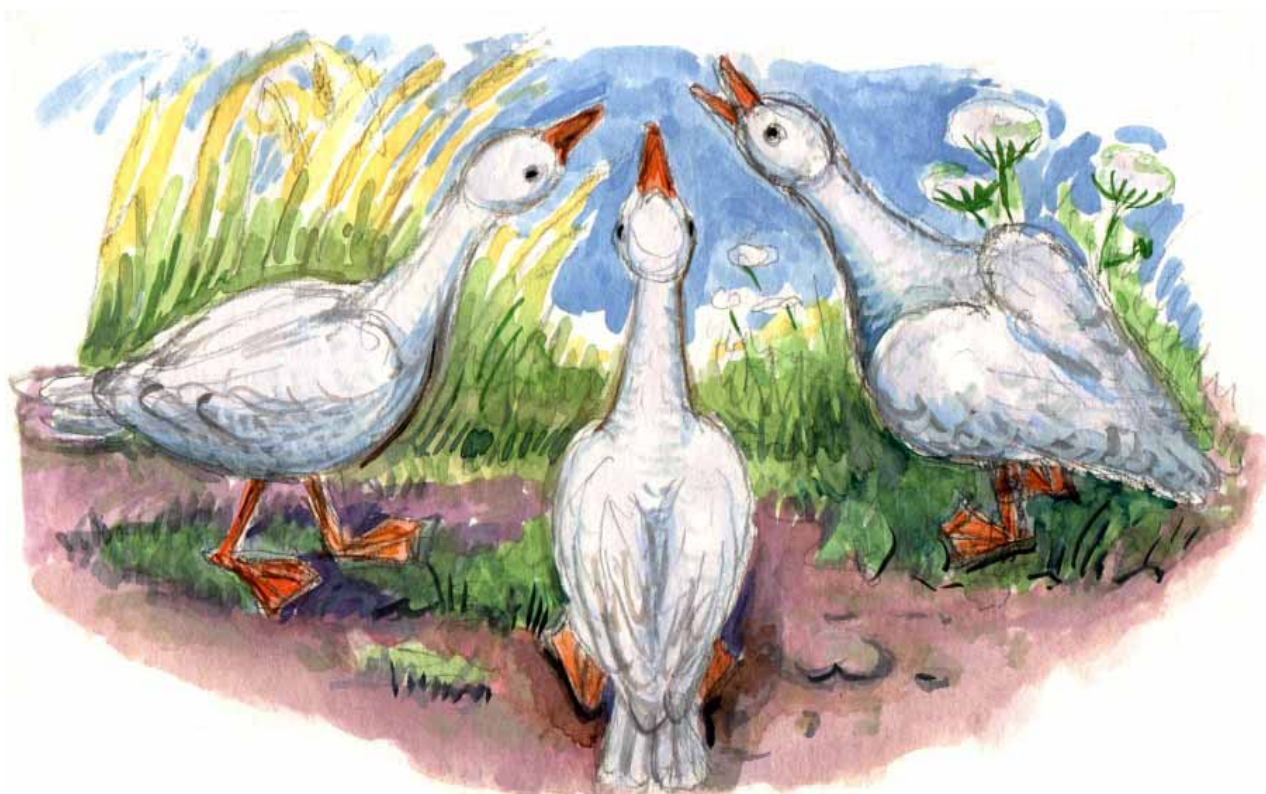
„A co si oblékneme?“ ptala se Lucinka. „Co najdeme. Já budu v komoře a ty v předsíni,“ řekla jsem jí.

V předsíni bylo na věšáku plno šatů. Lucinka si obula střevíce, na sebe navlékla co nejvíce věcí a vypadala jako šašek.

Já jsem v komoře našla jenom tatínkovy pracovní šaty, starý klobouk, kabát a boty. Také jsem se oblékla a otevřela dveře. Lucinka se na mě podívala a velice se lekla. Vykřikla a utíkala ven. „Lucinko, to jsem já!“ volám. Lucinka přestala utíkat a lépe se na mě podívala. Obě jsme se tomu smály, ale šaty jsme uklidily a raději jsme šily šaty pro panenky.

Ú:

Kmotra. – Copak?
Pojďme! – Kampak?
Vařit. – Copak?

Ryby, raky.
Ryby, raky, ryby, raky.
Dáš nám?
Taky, taky, taky, taky.

Řípa se vdávala,
celer výskal,
mrkev tancovala
a křen pískal.

Ú:

ŠPINDÍK

Děti odešly a Dudel byl v šatně sám. Uviděl pana školníka a poprosil o smeták a lopatku. Školník se podíval na Dudla a spustil: „Tak na tebe došlo, musíš uklidit! Nesu do ředitelny poštu. U sklepa stojí paní Brabcová, tak si k ní dojdi pro smeták.“

Dudel si přinesl smeták s lopatkou a dal se do práce. Pan školník stál nad ním a mluvil dál: „Jen uklid' pořádně! Papíry a papírky, to vy umíte. Ještě bys měl pár dostat, to by ti patřilo.“

Školní skřítek Špindík měl nadávání právě dost. Seděl na věšáku, díval se na pana školníka a tiše povídal: „Špiním, špiním, špiním, jak daleko vidím.“ Šup! A pan školník měl najednou na nose pořádnou kaňku. Špindíkovi bylo veselo. Nadávání skončilo a pan školník odešel utřít si kaňku.

Ú:

ČA, ČE, ČI, ČO, ČU, čá, čí, čé, čů, čo

ČENĚK, ČESTMÍR, ANČA, ANIČKA, TONIČKA,
TÁNĚČKA, OTÍČEK, LUDĚČEK, TONÍČEK

čas, včas, část, čára, čelo, řeč, čin, čistota, slečna,
učitel, dědeček, babička, člověk, učeň, řidič, topič,
svářeč, čistič, plečka, sekačka, pečivo, koláč, čaj,
sáček, svačina, kočička, vlček, ráček, rybička, čáp

kačena, včela, čmelák, člun, domeček, vlčí mák,
čekanka, kočičky, učení, čtení, počty, číslo, jednička,
lednička, bednička, pračka, myčka, pole – políčko,
slunce – sluníčko, málo – maličko, cesta – cestička,
dům – domeček, strom – stromeček

čte, počítá, učí se, češe, čistí, peče, skáče, točí,
loučí se, proč, nač, čemu, černý, červená, červený,
čárka, tečka, dvojtečka, sluníčko sedmítečné

Co se vleče, neuteče.

Co je šepem, to je čerlem.

Ú:

*Náš stát je Česká republika.
Čeština je naše rodná řeč.*

Č I S T O T A

Kočka sedí na sluníčku a pečlivě se čistí. Muška sedí na listu a čistí si křídla. Ptáci se koupají ve vodě a čistí si peří.

Máš čisté ruce? Máš čistý obličej, uši a krk? Máš učesané vlasy? Čisté věci se všem líbí. Čisté sešity a výkresy jsou pěkné. Máš kolem sebe čisto a pořádek?

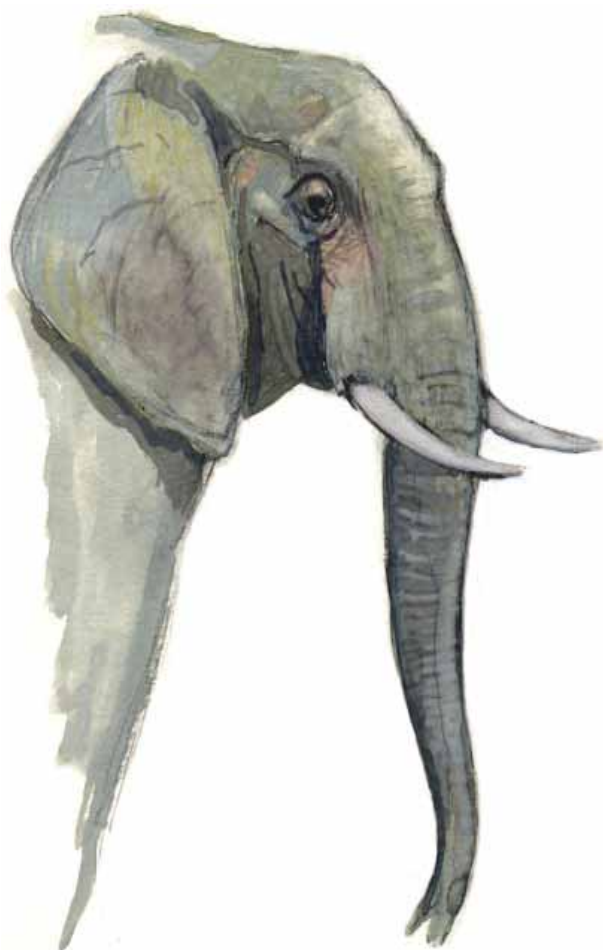

*Vyjdi, vyjdi sluníčko
na to naše poličko.*

*Vyjdi, vyjdi na kopeček,
uvidíš tam sto oveček.*

Ú:

SLONI

Do města přijel cirkus. Dědeček koupil lístky a v neděli jsme šli do cirkusu. O přestávce nás dědeček vedl podívat se na opice. Byli jsme právě ve stáji a dívali jsme se na koně, poníky a lamy. Najednou někdo volal: „Sloni jdou!“ A opravdu, uličkou kráčeli sloni na své místo ve stáji. Šli opatrně, velmi tiše a obratně.

Malýma očkama se na nás dívali a mávali nám velkýma ušima. Tiskli jsme se k sobě. Vedle slonů je člověk úplně malinký. Sloni přešli kolem nás tiše a obratně jako baletky. Lidé se dívali s údivem na slony, jak jsou šikovní.

*Ovčáci, čveráci,
vy jste naši vičku
i tu čočovičku vypásli.*

Ú:

ČARODĚJ

V černém lese bydlel pan Černý a byl to čaroděj. Měl černé vlasy a vousy, černé oči. Na čarování nosil černý plášť a vysokou černou čepici. U pana Černého bydlela černá kočka a černá vrána. Pan Černý čaroval doma, často čaroval v cirkuse a někdy i pro děti ve škole.

Ú:

ŠTĚDRÝ VEČER

Dívám se oknem na bílé vločky, jak tančí na tmavém nebi. Čekám na večer. Čas pomalu plyne. Babička s maminkou dělají večeři. Tatínek ještě někam odešel. Já s dědečkem dáme ubrus na veliký stůl, klademe na něj talíře, talířky, ubrousky, příbory a skleničky. Nakonec dědeček postaví doprostřed stolu jmelí a větvičky smrčku. K večeři máme rybí polévku, kapra a bramborový salát.

Něco cinká! Dveře do pokoje se otevřou. Vánoční stromeček, krásný jako sen, stojí uprostřed pokoje. Sednu si ke stromečku a jemně se dotýkám té krásy. Jsou tu baňky, červená jablíčka, cukroví, čokolády a prskavky. Sotva vše větvičky unesou. Pod stromečkem čekají dárky. Čtu nápisy na dárcích; většina dárků je pro mne a pro bratra.

Ú:

* V DOMĚ U TŘÍ ČÁPŮ (V. Nezval)

V domě U tří čápů
mají viset mapu.
Čápe, umíš číst?
Buďte si tím jist.

Čápe, umíš psát?
Píši velmi rád.
Umíš čísti z mapy?
Umím, klapy, klapy.

* VRABCI:

Čim, čim, čimčarara!
Čti líp, čti líp!
Čimčarara, čim, čim, čim,
co já nevím, nepovím.

Co máme k obědu?
Co máme k večeři?

od medu.
od peří.

Ú:

K O Ř Í N E K

Špindíkovi se ve škole dobře nevede. Většinou sedí někde v koutku, kam se paní Brabcová smetákem nedostane. Spí ve skříni se starými spisy, kde není moc čisto a nikdo tam nic nebere ani nedává. Je tam tma a teplo. Proč je Špindík ve škole a nejde na lepší místo? Má rád děti. Děti se rády špiní, skoro jako Špindík, a kdyby je paní učitelka nevedla k čistotě, tak by ani neuklidily. Ve skříni opatruje Špindík svůj kořínek, který má čarovnou moc.

Jednou si nesl Špindík kořínek vyvětrat, aby neplesnivěl. A tu utíká kolem pan školník. Špindík jen tak, tak stačil uskočit a kořínek mu leknutím upadl. Pan školník kořínek přeskočil – a neštěstí bylo tady.

Kdo kořínek přeskočí:

Bude v noci bdít, ve dne bude spát, své údy přestane ovládat.

(Z kouzelnické příručky)

Ú:

Z z

Z z

ZA, ZE, ZI, ZO, ZU, ZY, zá, zé, zu, zů, zí, zo
ZDENĚK, ZDEŇKA, ZUZANA, ZORA,
ZITA, ZINA, ZBYNĚK, ZLATA

z města, z lesa, z bytu, z domova, ze třídy,
ze školy, ze skály, z novin, z přírody, z vesnice,
z kina, z divadla, za lesem, za skálou, za mořem,
za domem, bez čepice, bez snídaně, bez peněz

země, podzim, září, západ, zima, zimní, zebe,
mráz, mrzne, závěj, zajíc, zelí, zebra, zubr, znak,
zvonek, zámek, zápas, saze, zubař, zedník, cizí,
zelená, zlatá, zase, znovu, závist, zlost, zábava,
zdobí, zlobí, zamyká, září, zebe, mizí, zpívá,
zalévá, mrazí, zavírá, kazí, zívá, zůstává

Pozor, mrzne!

*Místo na těle sčervená,
sbledne a pak smrzne.*

Ú:

Ze skříně vyndal kabát, z rukávu čepici, z čepice rukavici. Za vesnicí je louka, za loukou je řeka, za řekou je les. Zdena rozdává a roznese zákusky. Kdo rozbil sklenici a rozlil šťávu? Nebyla to Zorka?

CIBULE

Cibuli zasadíme, zalijeme a zaneseme k oknu. Brzy z cibule vyrazí zelené listy.

ZÁMEK

V zámku jsou samé ozdoby, závěsy, záclony, obrazy, zdobené zbraně, pozlacený nábytek, broušená zrcadla a pozlacené nádoby.

Ú:

NA KOPCI

Za vesnicí je veliký kopec, celý bílý. Mrzne, krákají vrány. Na kopci je veselá zábava. Sáně jezdí jako o závod. Děti spojí sáně a mají vlak. Ze závěje vyskočil zajíc a utíká k lesu. Bum! Zdeněk dostal koulí za límec. Zuzka spadla se saní a kutálí se pod keř. Lesan okolo Zuzky vesele skáče a štěká. Pod kopcem vlak zastavil. Děti berou sáně a lezou do kopce. Padají do závějí a smějí se.

Ú:

V zimě je brzy tma. Ve vesnici se svítí. Mráz štípe do nosu. Je čas jít domů.

Přišel k nám bílý kůň,
zalehl nám celý dvůr.

D Á R E K

Přišel k nám strýček a přinesl mně dárek:
„Tady máš pěkné čtení i s krásnými obrázky,“ řekl.
Venku je zima a nevlídně. Zalezu si do svého koutku za postelí a čtu.

Tři kluci se stali plavčíky na lodi plující do daleké země pro koření. Při bouři se loď potopila a plavčíci na člunu dopluli k neznámé pevnině. Putovali zelenými pralesy plnými nebezpečí, kolem sebe viděli neznámé rostliny, zvířata a ptáky. Poznali domorodou dívku, která jim ukázala cestu k přístavu. Na konci daleké cesty čekalo na plavčíky veliké město, odkud je loď dovezla domů.

Domů se vrátili místo kluků opravdoví námořníci. Velicí a silní, kteří si doma odpočinou a znovu vyplují na moře.

Ú:

MÁŠ NA SVAČINU POMERANČ?

Daleko od nás jsou země, kde je stále teplo, kde neznají zimu a mráz. Zrají tam pomeranče, citróny, datle, ananasy, rostou tam kokosové palmy, kávovníky, banány, čaj a spousta dalších trostlin. Čerstvé pomeranče, citróny a ananasy k nám vozí letadla. V tropickém pralese vidíme řadu květin, které u nás známe jako pokojové rostliny.

U:

A D Á M E K

Maminka bratrovi řekla: „Ty nejsi Tomášek, ty jsi Adámek. Protože nerad vstáváš a nerad si uklízíš svoje věci.“ „Já Adámka neznám,“ řekl z postele Tomášek. „O Adámkovi je písnička, já ti ji zazpívám,“ řekla maminka a zazpívala:

*Adámku náš, copak děláš?
Děti jdou do školy, tys ještě v posteli,
na nic nedbáš, na nic nedbáš.*

To jsou prsty,
to jsou dlaně,
mýdlo s vodou
patří na ně.
A po mýdle
dobré jídlo
a po jídle
zase mýdlo!

(F. Hrubín)

Na kopečku roste tráva, zubatec se do ní dává.

Ú:

Za budovou je zápis na závody. Závodí Karel?
Karel závodí, jezdí dobře. Kdo bude asi vítězem
závodu? Pro závodníka jeden nezdár znamená
někdy konec závodu. Karle, jeď a nevzdávej se!

Dědeček a vnučka.

*Dědečkovi bylo doma smutno. Přišla vnučka
a zazpívala mu písničku.*

(L. N. Tolstoj)

Jednou, dvakrát
poskočím,
potřetí se do kolečka
zatočím.

Jen jedna řada zubů, a přece tuze kousá.

Ú:

KOUZLO

Pan školník stačil přijít domů, pomalu se v pokoji vyklonil z okna a tak tam zůstal stát. Paní školníková mu k oknu přisunula křeslo, aby si alespoň sedl. Od té doby pan školník celé dny u okna stál nebo seděl, v noci tam i spal. Ani nemluvil, místo dobrý den říkal jen „Brý!“, a víc nic.

Sám Špindík se divil, jakou má ten čarovný kořínek moc. Bez pana školníka špíny všude přibývalo a Špindík se radoval. Kopal do papírů, skákal ve špinavé vodě a byl čím dál drzejší.

Někdy se šel podívat na pana školníka, ale ten

Špindíka neviděl. Péťa, Láďa a Stáňa dělali pokusy. Upustili před panem školníkem papír, jestli bude nadávat. Nestalo se nic. Začali se jako prát — a zase nic. Pan školník byl zakletý, ale nikdo to nevěděl, jenom Špindík.

Ú:

ŽA, ŽE, ŽI, ŽO, ŽU, ža, ží, že, žo, žá, žu, žů, žé
BOŽENA, RŮŽENA, ANEŽKA, ŽIVA, ŽANETA
ŽABČICE, ŽACLÉŘ, ŽAMBERK, ŽATEC,
ŽEBĚTÍN, ŽIVOTICE, KROMĚŘÍŽ

žák, žákyně, žáci, život, žena, muž, žíla, kůže,
žaludek, žebro, žízeň, žito, růže, žalud, žába,
žabinec, žížala, želva, ježek, vážka, žluva, žluna,
žežulka, rýže, džem, země, žula, železo, louže

lžíce, nůž, držátko, knížka, židle, zboží, lyže, mříž,
kříž, věž, žlab, tíže, těžítko, žíně, žíněnka, žár,
žárovka, soutěž, žlutý, růžový, oranžový, žíhaný,
žravé, žhavé, živý, kožený, něžný, sněžný

žije, leží, běží, žene, vyžene, složí, uloží, slouží,
maže, drží, žaluje, ždímá, řeže, může, žere, žvýká,
klouže, lyžuje, sněží, žehlí, těží, mží, žne

Ú:

LYŽE

Tatínek maže lyže voskem. Jedou zítra s bratrem lyžovat. Na židli jim maminka položila věci na cestu. Lukáš si může vzít novou bundu. Já vím, že jedou na Šumavu.

ŽELEZO

Železná ruda se u nás netěží. Železnou rudu dovážíme po železnici. Železárny zpracují železnou rudu na železo. Velký žár ve vysoké peci železnou rudu roztaví. Z vysoké pece vytéká železo nebo litina. Část železa se dále zpracuje na ocel. Ze železa se dělají koleje, mosty, potrubí a stroje.

Až já budu velká. Až naprší. Už běž! Už jede! Zdá se, že bude sněžit. Říká, že umí lyžovat. Viděl, že maže lyže. Může jít, protože na ni čeká tatínek. Nemůže jet, protože má kašel.

Ú:

KDO TU ŽIJE

V létě tiše sedím v sadě a dívám se, kdo tu žije. Žába má domeček pod listy máku, kocour Žulík spává pod jabloní. Užovka bývá zalezlá v kompostu. Ježek spí přes den ve starém listí u plotu.

Vážka žije u vody a žížaly v zemi.

Žába žije u vody. Umi skákat, ležet a plavat. Žije jen tam, kde je čistá voda a pída.

Ú:

BYLO, NEBYLO

Jedna babička sbírala v lese borůvky. Zašla daleko, až k bažině. Tam si sedla a odpočívala. Kolem skákala světle zelená žabička. Na sluníčku se celá třpytila. Žbluňk! A zmizela v tůni.

Přišla zima. Děti seděly doma. Babička jim vyprávěla o zelené žabí princezně. Nyní žabí princezna spí. Má zlatou postýlku na dně bažiny. Až přijde jaro, žabička se probudí. Vše v bažině ožije novým životem. Žabí princezna si nasadí zlatou korunku. Sedne si na veliký list leknínu a zazpívá žabí písničku o jaru.

Ú:

RECEPIS V MALÍČKU

(J. Faltus)

Vaří myška kašičku,
recepis má v malíčku:

Mléko, máslo,
cukr, sůl.
Krupici, lžíci,
talíř a stůl.

Jednou dírou tam,
dvěma ven,
a když je ven,
teprv je tam.

Ú:

☀ Žežuličko, kde jsi byla,
žes tak dlouho nekukala?
Seděla jsem na větvičce,
volala jsem na myslivce:
Ku ku, ku ku, ku ku...

Ú:

DR. HOKUSPOKUS, KOUZELNÍK

Před školou zastavilo krásné osobní auto. Z auta vystoupil mladý muž v černém obleku. Měl vysokou štíhlou postavu, zářící černé oči a kráčel jako pravý princ. Pan ředitel se mu ukláněl a vedl jej do školy. Paní učitelky byly okouzleny.

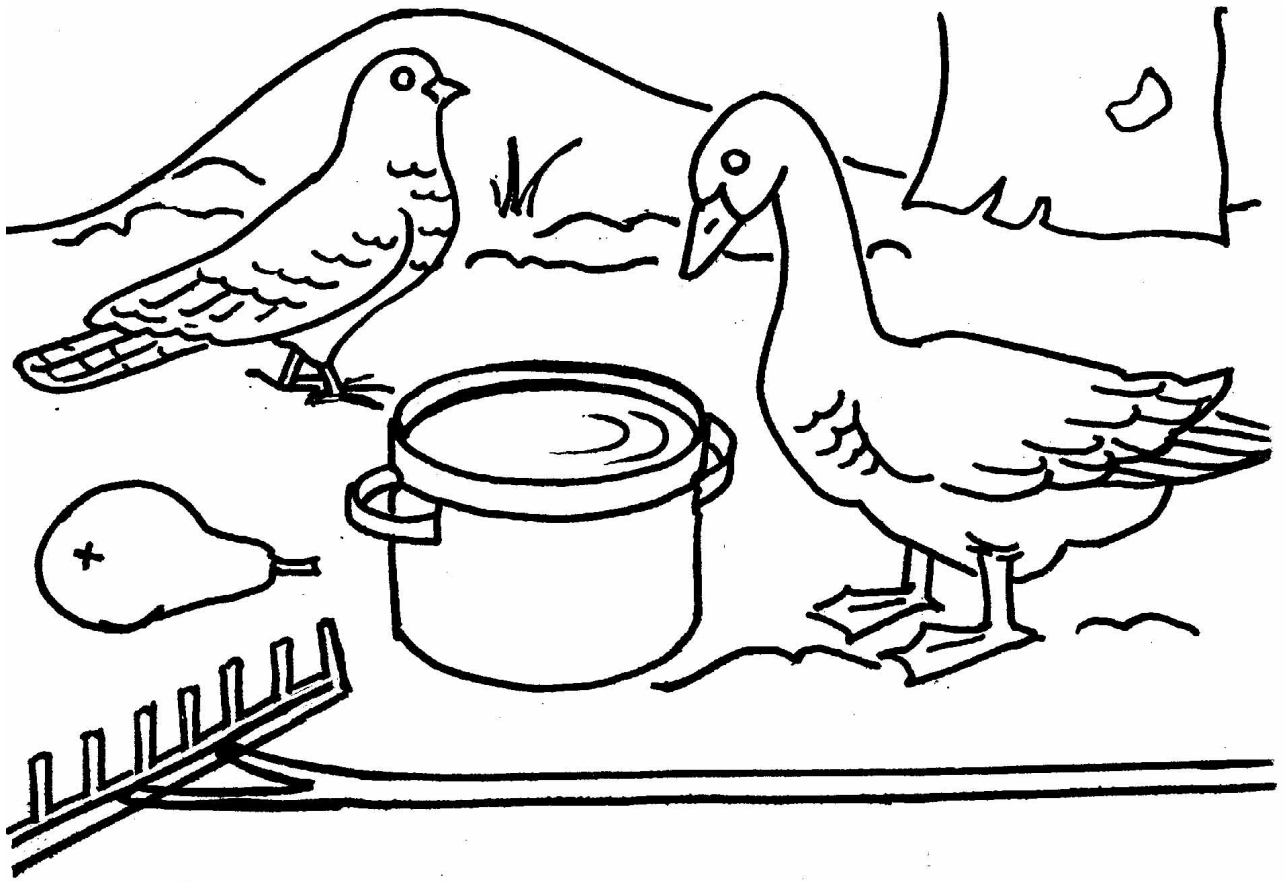
„Je to šaman,“ šeptal Láďa.

„Jo, jo,“ myslel si Špindík: „To je jiná úroveň než já.“

„Pane řediteli, za čtyřicet pět minut naučím vaše žáky všemu, co jim dělá potíže,“ řekl mladý muž. Žáci a učitelé už seděli v tělocvičně a čekali, co bude. Dveře se otevřely a kouzelník vešel. Nikdo ani nepípl. Kouzelník se usmíval a vážně se na děti díval. Dětem se zdálo, že má oči stále větší a větší, až se mu změnily ve zlatá zářící kola, a víc už neviděly nic. Když kola zmizela, ukázalo se, že zmizel i kouzelník. Děti však uměly násobit a dělit, psaly správně měkké „i“ a tvrdé „y“. Každý nad tím žasl.

Ú:

H h

H h

HA, HE, HO, HU, HY, ho, ha, há, hé, hů
HANA, HELENA, HEDVIKA, HONZA, HYNEK,
HEŘMAN, HANUŠ, HUBERT, JOHANA, HORYMÍR
HAVÍŘOV, HOLEŠOV, HOLICE, HLUČÍN, PRAHA,
HRANICE, HRADIŠTĚ, HRABYŇ, HRADEC

●
obloha, duha, dráha, obíhá, hvězda, kniha, housle,
herbář, haléř, háček, hřeben, hrnek, láhev, líh, klich,
hadice, záhon, hlína, výtah, potah, hadr, hlava,
hlas, noha, hlídka, hrom, hora, háj, hloh, jahoda

●
hodí, honí, houká, hraje, hází, hlásí, hýbe, ohýbá,
hájí, zahájí, hučí, hlučí, hledá, hojí, hrabe, hádá,
hoduje, hovoří, zdvihá, táhne, strouhá, hliněný,
hubený, hlavní, hrubý, hladký, hubatý, náhlý,
umělého, nového, starého, pěkného, malého

●
hrad, ohrada, zahrada, hra, házená, hokej, nohej-
bal, hází, hráč, hřiště, hasí, hasič, hodina, hodiny,
hodinář, hlásí, hlas, háj, hajný, hraje, herec, holí,
holič, hora, horal, horník, huť, hutník, hudebník

Ú:

V zimě místo deště padá sníh.

Teplem sníh taje a mění se ve vodu.

Z I M A

Oblohu pokryly mraky.
Z mraků lehounce a tiše
padá sníh. Vločky sněhu
přikryjí pole, lesy, města
a vesnice. Všude je krásně
bílo a čisto. „Sněží! Sněží!“
volají děti. Dělají sněhové
koule, otiskují do sněhu
stopy bot, stavějí sněhuláky.
Vytáhnou na sníh lyže a sáň-
ky. Hoši hrají na hřišti hokej.
Hynek vhodil puk. Honza

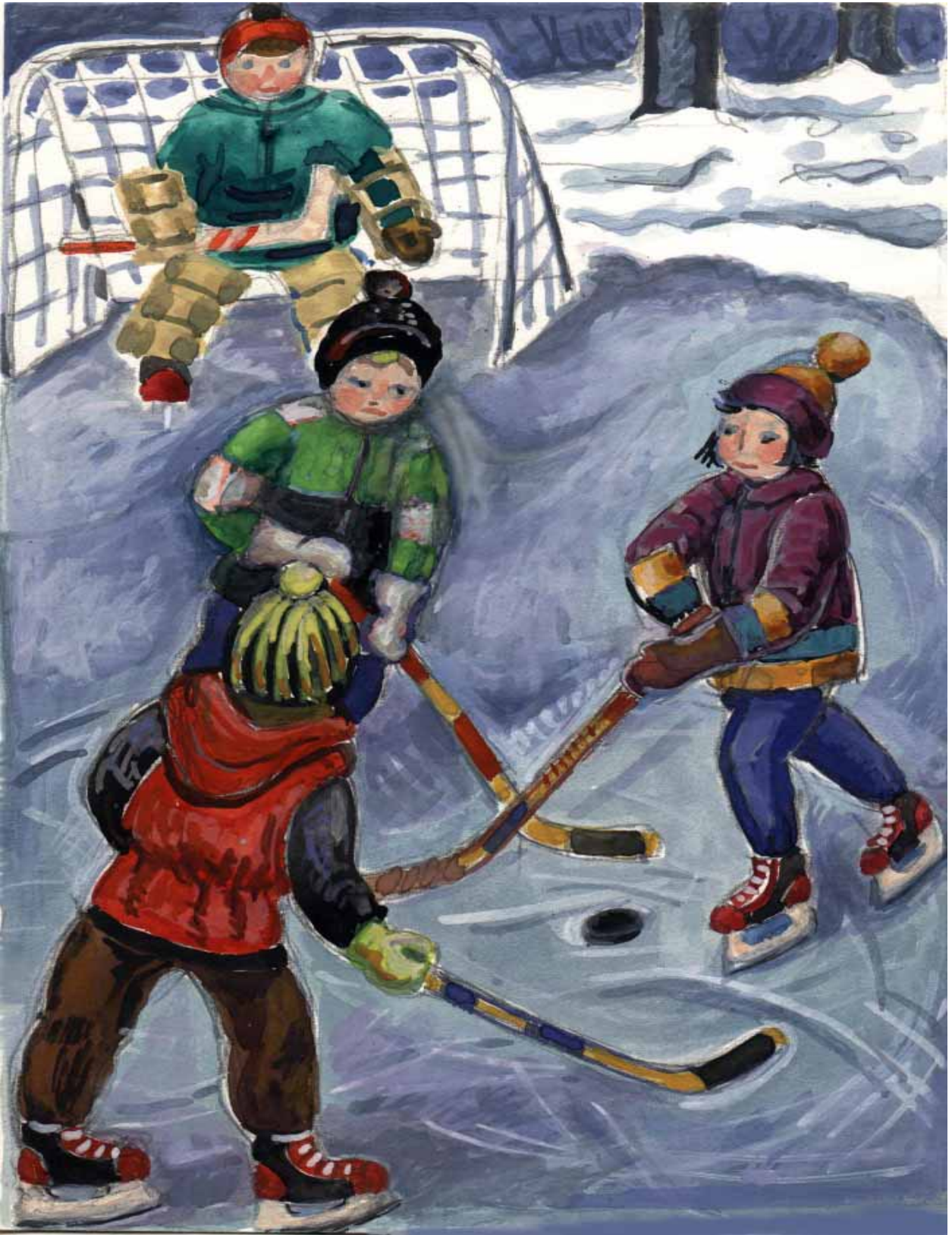
přihrál Jirkovi. „Do toho! Do toho!“ volají děti.
Hosté brání. Jirka přihrál Honzovi. Honza střílí.
„Hurá! Vedeme!“ volají děti. Stav je 1 : 0 pro domácí.

?

Přišel k nám host,
spravil nám most,

bez sekery, bez dláta,
je přec pevný dost.

Ú:

Ú:

KNIHA

Spisovatel knihu napíše, malíř namaluje obrázky. Lesníci vypěstují strom. V papírně dělníci ze dřeva vyrobí papír. V tiskárně na papír tisknou

písmenka a obrázky. Knihaři stránky sešijí a sváží do desek. Kniha je výsledkem práce mnoha lidí.

PRÁCE

Ráno maminka Oldu čistě oblékne. Olda jde do školy a šlape do kaluží. Ve škole si utírá špinavé ruce do kalhot. U oběda nedává pozor a umaže si košili. Olda si neváží práce svojí maminky .

*Bez práce nejsou koláče.
Práce kvapná, málo platná.*

Ú:

SPOR

(L. N. Tolstoj)

Pěť a Míša měli dřevěného koně. Byla z toho hádka. Čí je kůň? Hoši se začali o koně tahat. „Dej mi ho, kůň je můj!“ „Ne, ty mi ho dej! Kůň není tvůj, ale můj.“ Přišla maminka, koně jim vzala a tak koně neměl nikdo.

PROČ JE POHÁDKA KRÁTKÁ

Byl jednou jeden dědeček a ten bydlil v lese. Jedenkrát šel na houby a našel krásnou truhličku. A šel dál a našel klíč. Tím klíčem truhličku otevřel. Tam byl krásný kožíšek. Vzal kožíšek na sebe, ale byl mu krátký. Kdyby byl kožíšek delší, byla by delší i pohádka.

Leze, leze po železe
nedá pokoj, až tam vleze.

Ú:

LES

V lesní školce vyseli do řádků semena. Ze semen vyrostly malinké stromečky. Pilně je okopávali a zalévali. Když byly stromečky větší, zanesli je tam, kde měly růst celý svůj život. Vykopali jamky, vybrali kameny a kořeny. Do jamek zasadili stromečky a zalili je vodou z potoka. Slunce stromečky hřálo, vítr česal větvičky a déšť zaléval. Dospělé stromy bránily ty malé před nečasem. Roky plynuly a stromečky rostly. Z paseky se stal mladý les. Celý lidský život uplynul, než byly stromy dospělé. Krásné, urostlé, dávaly stín, klid a pohodu.

Ú:

POHLEDNICE

(J. Noha)

Babička dostala pohlednici.
Na ní dva kominíci
a větvička:
Šťěstí, zdraví, spokojenost!
Líbá Vás Váš Jan.
Bylo to k svátku
od strýčka.

*Holka modrooká, nesedávej u potoka.
Holka modrooká, nesedávej sam.
V potoce je velká voda,
sebere tě, bude škoda.*

Ú:

SMUTNÁ PRINCEZNA

Paní učitelka dělala svým žákům těžkou hlavu. Nejedla a nepila a byla stále tenčí. Šiška a Dudel, kteří seděli v první lavici, těšili paní učitelku, jak mohli. Dudel nosil v tašce dvoje papuče, úkoly psal krasopisně a hned po příchodu ze školy. Šiška položil paní učitelce na stůl velikou šišku, šneka s ulitou a krásný křemen, který našel u vody. Paní učitelka se na něj usmála, ale za minutu byla zase smutná.

Světlo do celé věci vneslo čtení pohádky „O smutné princezně“. Když paní učitelka ze třídy odešla, Anička zvolala: „Ta naše paní učitelka je úplně stejná jako ta smutná princezna. Nejí, nepije a je stále tenčí.“

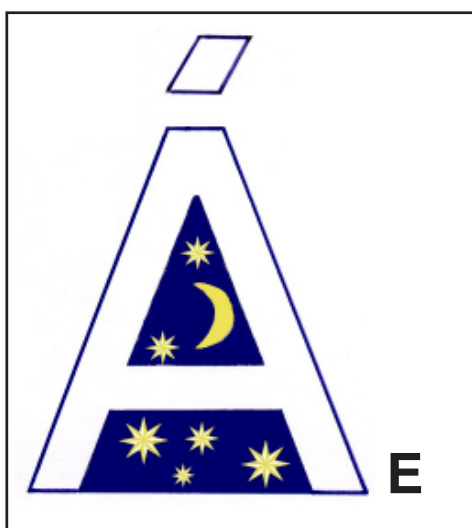
Ú:

Béďa, Péťa a Stáňa souhlasili –
– Anička řekla pravdu: „Je jako smutná princezna – ale odkdy?“
Stáňa řekl: „Já to vím. Má ji na svědomí ten kouzelník, ten šaman, co byl ve škole. Je to jeho dílo.“
„Šamana najdeme a přivedeme, ať paní učitelku uzdraví!“ zvolal Béďa.

?

?

Ú:

Ch ch

Ch ch

CHA, CHE, CHO, CHU, CHY, chá, chý, chů, che
JÁCHYM, MICHAL, MICHAELA, JINDŘICH,
RICHARD, BEDŘICH, VOJTĚCH, CHRUDOŠ,
CHLUMEC, CHOCEŇ, CHOMUTOV, CHODOV,
CHRUDIM, NÁCHOD, CHOTĚBOŘ, PLCHŮVKY

chalupa, chodba, kuchyň, sprcha, chlív, chata,
chatrč, suchar, chyba, mech, chmel, chudobka,
hrách, chřest, mochna, chmýří, moucha, blecha,
chroust, plch, chobotnice, chaluha, hroch

chutný, chudý, chatrný, chlupatý, chromý, chytrý,
chumelí, chladí, chrastí, chodí, míchá, nechá,
chutná, chválí, chová, vychová, chrání, zachrání,
chytá, pochytá, pochází, vychází, kýchá, lechtá,
chápe, chrápe, nechá, choulí, chybí, prochází

Ú:

ticho, sucho, chladno, břicho, ucho, sluch, čich, chuť, výchova, chytrost, chůva, chovatel, vychovatel, ochranář, kuchař, chlapec, hoch, pochvala, ochrana, vycházka, procházka, východ, podchod

U chalupy rostl veliký ořech. Přicházela zima. Listy opadaly a ležely smutně pod ořechem. Pytle s ořechy už byly schovány na půdě. Je chladno. Chystá se na déšť. Možná bude chumelit. Utíkej, ať tě déšť nechytí. Já se schovám k babičce do chalupy.

Když je venku škaredě a chladno, hodně dětí se nachladí a potom ve škole chybí. Špatně se jim dýchá, mají rýmu a kašel.

J když je chladno, chodíme každý den na procházku. Sprchujeme se nejdříve teplou a potom chladnou vodou. Oblékáme se podle počasí.

Ú:

CHLÉB

Za starých časů byl chléb největší pýchou hospodyně. Chléb se peklo na celý týden. Peklo se sedm i více velkých bochníků. Hospodyně všechno dělala sama. Chléb se peklo v černé kuchyni, tam byla pec na pečení chleba. Upečený chléb se ukládal do chladné komory. Chlebem se nesmělo plýtvat. „Chléb je boží dar,“ říkali.

*Má maměnka něco má,
schovala to do sena.
A to byly ořechy,
bylo jich tam dva měchy.*

Ú:

P R A H A

S dědečkem chodíme ulicemi města. Na nábřeží se prochází mnoho lidí. Děti krmí racky. Slunce svítí na staré domy, chrámy a paláce za řekou. Krásný výhled je na Hradčany a chrám svatého Víta. Po Karlově mostě přejdeme přes řeku Vltavu. Já se držím dědečka za ruku, abych se neztratil. Procházíme starými uličkami. Po mnoha schodech vyšlapeme na nádvoří Hradu. Díváme se dolů na Prahu, jak je veliká a krásná.

Ú:

KRÁL BEZ KORUNY (O. Hejná)

Byl jednou jeden malý král, a ten neměl ani korunu. Měl pouze devadesát haléřů, a to vážně není žádný královský majetek. Za takový pakatel se nedá koupit žádná královská koruna. Malý král však dostal báječný nápad: Koupil si Královské noviny, které stály přesně devadesát haléřů, a udělal si z nich krásnou papírovou čepici.

NÁKUP (F. Kábele)

Ukaž, ukaž, Pepíku,
co to neseš v košíku!
Já jdu domů z nákupu,
dám ten nákup na kupu.
Takhle chodím do krámu
nakupovat pro mámu.

Ú:

HRDINA

Byl jednou jeden Honza a ten nic nedělal, jen se díval na televizi a jedl sušenky nebo něco jiného.

Do školy však Honza chodit musel, protože

dnes to jinak nejde. Honza měl ve škole kamaráda Kubu a ten považoval Honzu za velmi chytrého a vše dělal podle něho.

Jednou se Honza zase díval na televizi a viděl horolezce. „To je pro mne to pravé! Lepší než jít koupit chleba,“ pomyslel si a hned to řekl Kubovi a začali se připravovat. Našli staré lano, obuli si šněrovací boty a vyšli do opuštěného lomu.

„Kampak, hoši, kam?“ oslovil je starý dědeček.

„Co je ti, dědo, do toho?“ odsekl Honza. Ale děda říká: „Ne abyste lezli do lomu, je to nebezpečné.“

„Ale dědo, to my víme dávno!“ A šli dál. Lano přivázali k pařezu nad srázem a začali se opatrně spouštět. Pařez nebyl pevný, naklonil se a lano sjelo dolů. Honza s Kubou spadli do hustých šípů. Dědeček uslyšel jejich křik a přivolal pomoc. Přijela sanitka a hrdiny odvezla do nemocnice.

Ú:

PERNÍKOVÁ CHALOUPKA

Odkud ten náš holub letí?
Letím z lesa, milé děti.
Vrků, vrků, vrků!
Cos tam viděl holoubku?
Perníkovou chaloupku
u černého smrku.
Viděls také Mařenku?
Jakpak by ne, holenku!
Viděl jsem ji s Jeníkem
– krmili se perníkem.
A když z okna na zahradu
vystrčila bába bradu,
nebáli se, holoubku?
Kdepak! Zamkli chaloupku
na cukrový klíč
a už byli pryč.

(F. Hrubín)

*Dobrý skůsek ani v moři neustone.
Kdo mnoho mluví, lže nebo se chlubi.*

Ú:

HODINA ČTENÍ

Ve třídě bylo ticho. Děti četly. Paní učitelka chodila po třídě a opravovala chyby. Najednou se ozvalo docela jasně: „Píp!“ Děti zvedly hlavy, ale už se nic neozvalo. Jenda četl dál a po něm Blanka.

A najednou zase: „Píp, píp!“ Kdo to dělá? Děti otáčely hlavy, ale paní učitelka na to nic neříkala. Když se za nějakou dobu ozvalo: „Píp, píp, píp!“ paní učitelka si dala prst na ústa a vytáhla z kapsy malého vrabečka.

Když šla paní učitelka ráno do školy, vrabeček vypadl z hnízda přímo před ní. Po chodníku spěchalo mnoho lidí do práce. Někdo mohl vrabečka zašlápnout. Hnízdo bylo pod střechou vysokého domu a vrabeček se tam nemohl vrátit. Naše paní učitelka dala vrabečka do kapsy a spěchala do školy. O přestávce jsme pro vrabečka našli na půdě klec. Až vrabečkovi doroste peří, půjdeme ho společně vypustit na školní zahradu.

Ú:

O JABLONI

Nenápadná malá branka vedla z nádvoří do velké královské zahrady. Lidé široko – daleko si vyprávěli o královské zahradě, která je tak krásná, že se to ani povědět nedá. Uprostřed zahrady roste velmi stará jabloň. Ta jabloň je ráno obsypána poupaty, v poledne je obalena růžovými květy. Večer květy opadnou a na stromě se objeví malá zelená jablíčka. O půlnoci prý na stromě dozrávají zlatá jablka. Marně nechává starý král jabloň hlídat. Stráže jako kouzlem vždy usínají a zlatá jablka zmizí neznámo kam.

Ú:

R Ů Ž E

Hokuspokus odpočíval v hotelovém pokoji, když tu mu u hlavy zazvonil mobil. Zvedl jej k uchu a uslyšel dětské hlásky, které volaly: „Pane kouzelníku! Vraťte se k nám, do Pardubic! Je to nutné!“ A víc už kouzelník neslyšel nic. „To je divné,“ řekl si pro sebe Hokuspokus a znovu se natáhl do křesla. V tom zaťukal na dveře hotelový poslíček: „Nesu dopis, prosím.“ V dopise bylo napsáno: Kouzelníku, vraťte se. 1. A, Pardubice.

Pan Hokuspokus přistoupil k otevřenému oknu. Vítr mu zašeptal do ucha: „Ach!“ a několik dešťových kapek mu spadlo na tvář.

Hokuspokus se zachvěl. Někdo pro mě pláče, a já ani nevím, kdo to je. Oblékl se, sedl do auta a rozjel se směrem k Pardubicím. Zaparkoval auto a chodil po ulicích pěšky. Někdy mu vítr donesl známé tiché „Ach!“ Když šel po mostě, uviděl na protějším chodníku paní učitelku. Oči údivem otevřela a zcela jasně vzdychla: „Ach!“ Kouzelník mohl zmizet nebo paní učitelku proměnit v pejska. Neudělal to, ale přešel na protější chodník a z rukávu vytáhl krásnou růži a podal ji paní učitelce.

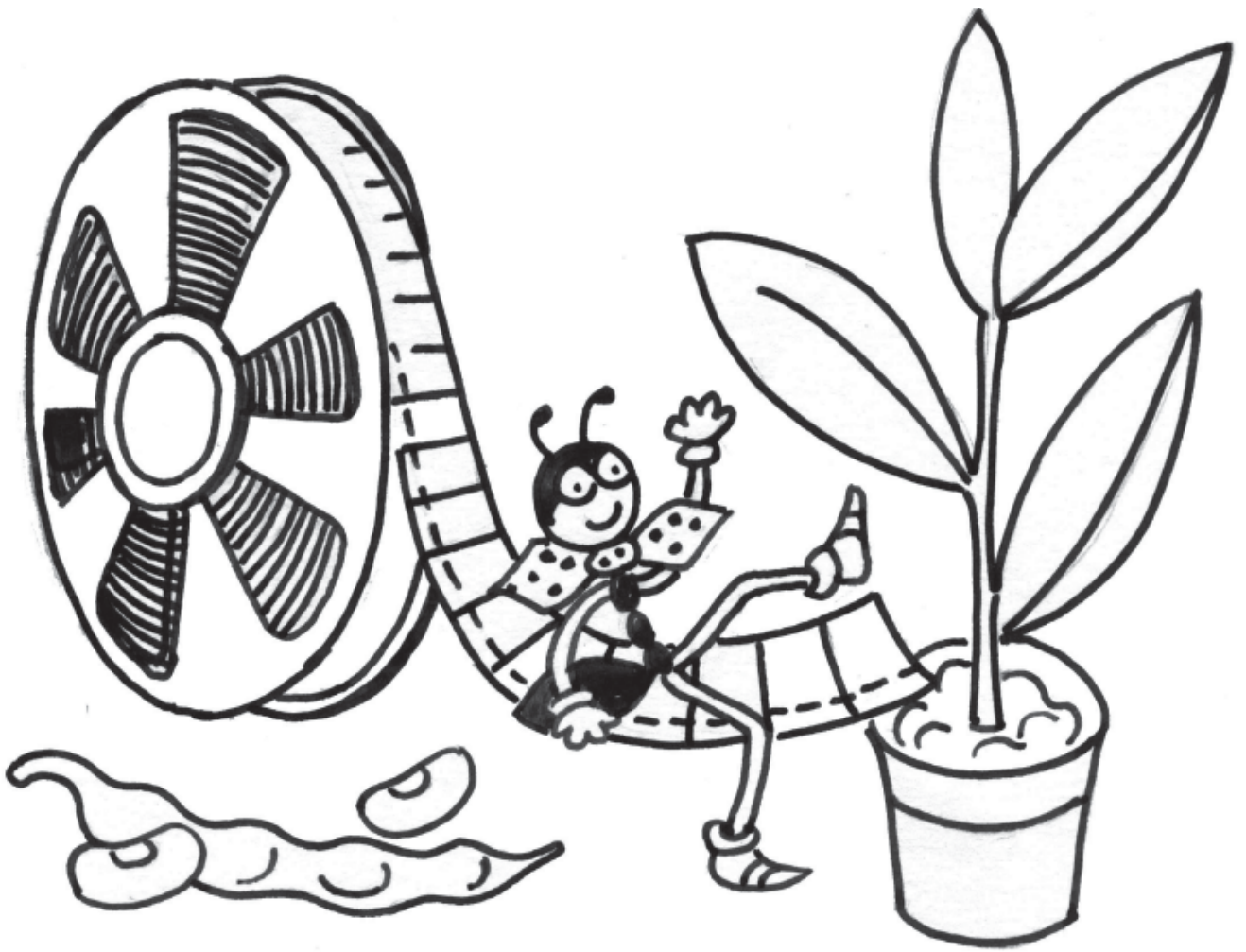
NA BARVY

Cink, cink, cink!
Kdo to cinká?
Anděl z nebe.
Co chce?
Barvu.
Jakou?
Zelenou.
Vem si ji!

Buch, buch, buch!
Kdo to bouchá?
Čert z pekla.
Co chce?
Barvu.
Jakou?
Žlutou.
Uletěla komínem!

Ú:

F f

F f

FA, FE, FI, FO, FU, fé, fů, fí, fo, fa, fou
FILIP, RUDOLF, ŽOFIE, KRIŠTOF, FRANTIŠEK,
FRENŠTÁT, FRÝDEK, FRÝDLANT, FULNEK,
FRYŠTÁK, FRYŠAVA, FRYMBURK

fazole, chmel, fíky, fíkus, fialka, fůra, fara, farář, film,
filmař, farma, farmář, firma, forma, uniforma, frak,
flanel, fotka, telefon, fotbal, fontána, flétna,
fujara, flašinet, faleš, podfuk, filé, flaška, formička

flanelový, fialový, foukací, nafoukaný, falešný,
filmový, fouká, fičí, pofouká, frká, formuje, filmuje

JAK PSI ŠTĚKAJÍ

Největší pes štěká hlubokým hlasem: „Hrrr! Buf, buf, buf!“ Středně velký pes štěká: „Haf, haf, haf!“ Když chce kousnout, dělá: „Vrrr! Raf!“ Malý pejsek štěká: „Ňaf, Ňaf, Ňaf!“

FANDA

Čeština je bohatý jazyk. Jeden chlapec ze třídy se jmenuje František. Maminka mu říká „náš Fana“. Babička mu říká Fanoušek nebo Fanouš. „Kde ten Franta vězí,“ říká jeho tatínek. „Frantík přinesl nákup,“ říká dědeček. Kluci volají: „Fando, pojd' si hrát!“

Na oběd je dnes fazolová polévka a filé s bramborem. Co to máš? Fíky. Jsou hodně sladké. Viděli jsme pěkný film o Africe. Byly tam také žirafy. Je zajímavé, jak spásají listí se stromů.

VÝSTAVA SKLA

Odpoledne jsme byli na výstavě skla. Líbily se nám skleněné postavičky a zvířátka. Na fotkách bylo vidět, jak skláři foukají a formují žhavé sklo na kovové tyči. Některé sklenice foukají do formy. Musí pracovat rychle, než roztavené sklo začne tuhnout.

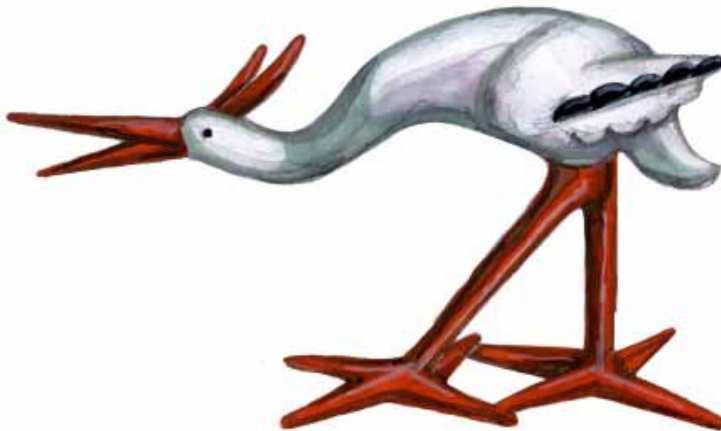

Ú:

KAMARÁDI

Pejsek na obrázku se jmenuje Fifinka a chlapec se jmenuje Fanouš. Fifinka je maličká a lehoučká jako nic. Aby vítr Fifinku neodfoukl, musí chodit na řemínku. Fifinka hlídá prvňáka Fanouše a dovede pořádně štěkat: „Ňaf! Ňaf! Vrrr!“ Fifinka a Fanouš jsou velicí kamarádi. Někdy Fifinka chodí s Fanoušem po dvou, jindy chodí Fanouš s Fifinkou po čtyřech. Chodí spolu ven a spolu dělají úkoly. Fanouš píše a Fifinka počítá do čtyř. Mohli by spolu hrát ve filmu.

Ú:

* JEŽEK V ZIMĚ

(J. Čarek)

Kam se ježek
v zimě schoval?
Neklouzal se,
nesáňkoval.

Zahrabal se do listí,
od té chvíle spí a spí.

Zahrabal se do země:
Lidičky, vzbudte mě,
až zavoní fialky,
zapískají píšťalky.

Přiletěla vrána,
sedla na kopec,
přiletěla druhá,
dala jí klofec.

Řekla vrána vráně:
„Kupme my si sáně,
budeme se vozívati
z Prahy do Libáně.“

Ú:

PLACATÁ ČEPICE *(J. Lada)*

Byla jednou jedna placatá čepice, a ta byla kouzelná. Každému, kdo si ji nasadil, letěli hned všichni čerti na pomoc. Jednou si ji však půjčil Honza, zrovna když šel do lesa na houby. Už za prvním stromem vybafl na něho čert, a co prý si panáček přeje. „Houby!“ odsekne Honza, a v tu ránu má plnou nůši hříbků.

Ú:

„Co je to za nesmysl, pět ran do čepice!“
V tu chvíli vylezou z křoví tři čerti a praští Honzu pětkrát do čepice, až mu pod ní jiskřičky zasvítí. Protože je Honza hloupý a neví, že si to vlastně tak přál, sundá nůši, popadne hůl a začne se s ní ohánět hlava nehlava.

Byla to tenkrát pranice jak se patří. Honza v ní nakonec vyhrál, ale z čepice zbylo jen pár hadříků a jeden knoflík.

(J. Hanzlík)

Šmidli fidli,
deset židlí
šetřilo si na boty,

když je měly,
ještě chtěly
kostkované kalhoty.

Proč mají hodiny ručičky, a ne nožičky?
(Aby nám neutekly.)

Proč stromy nechodí?
(Aby v lese nezabloudily.)

Ú:

*Náš táta šel na houby,
jestli on sam zabloudí.
Nerabloudí, sěšle se,
on vám houby donese.*

Řekni správně:

Pes má čtyři rohy.
Holič stříhá hlasy.
Obujte si noty.
V noci padá kosa.
Tráva žere krávu.

Pokoj má čtyři nohy.
Zpěváci mají zvučné vlasy..
Zpěvák zpívá podle bot.
Sekám trávu rosou.
Selka dojí trávu.

*Okolo Frýdku cestička
a na ni se zelená Sravička.*

Ú:

SVATBA

Dudel a Šíša bloumali sídlištěm a přemýšleli, co dělat, když je sobota a není vyučování.

Z okna v přízemí vykukla paní Toníčková a volá:

„Chlapci, vy se nejdete podívat na svatbu? Dnes se přece žení kouzelník Hokuspokus, který vystupuje v televizi. Pojdte se mnou, možná ještě svatbu stihneme.“ Ve chvílce byla před domem i s Ťapinkou. Vodítko strčila do ruky Dudlovi a kytici Šíšovi. Přihladila klukům vlasy a už kráčeli k radnici.

„Je tady televize,“ hlásila radostně. „Musíme si najít dobré místo.“

Před radnicí stálo plno lidí, všichni chtěli vidět kouzelníka a jeho nevěstu.

Ú:

Paní Toníčková rozdělila kytici na dvě menší a řekla: „Až se objeví nevěsta, tak jí zanešte kytičku. Říkat nic nemusíte.“ Vrata radnice se otevřela a v nich se objevil Hokuspokus s nevěstou. Dudel a Šíša se rozběhli k nevěstě. Pak ale zůstali zaraženě stát. Paní učitelka byla jiná než ve třídě, vypadala jako nějaká princezna.

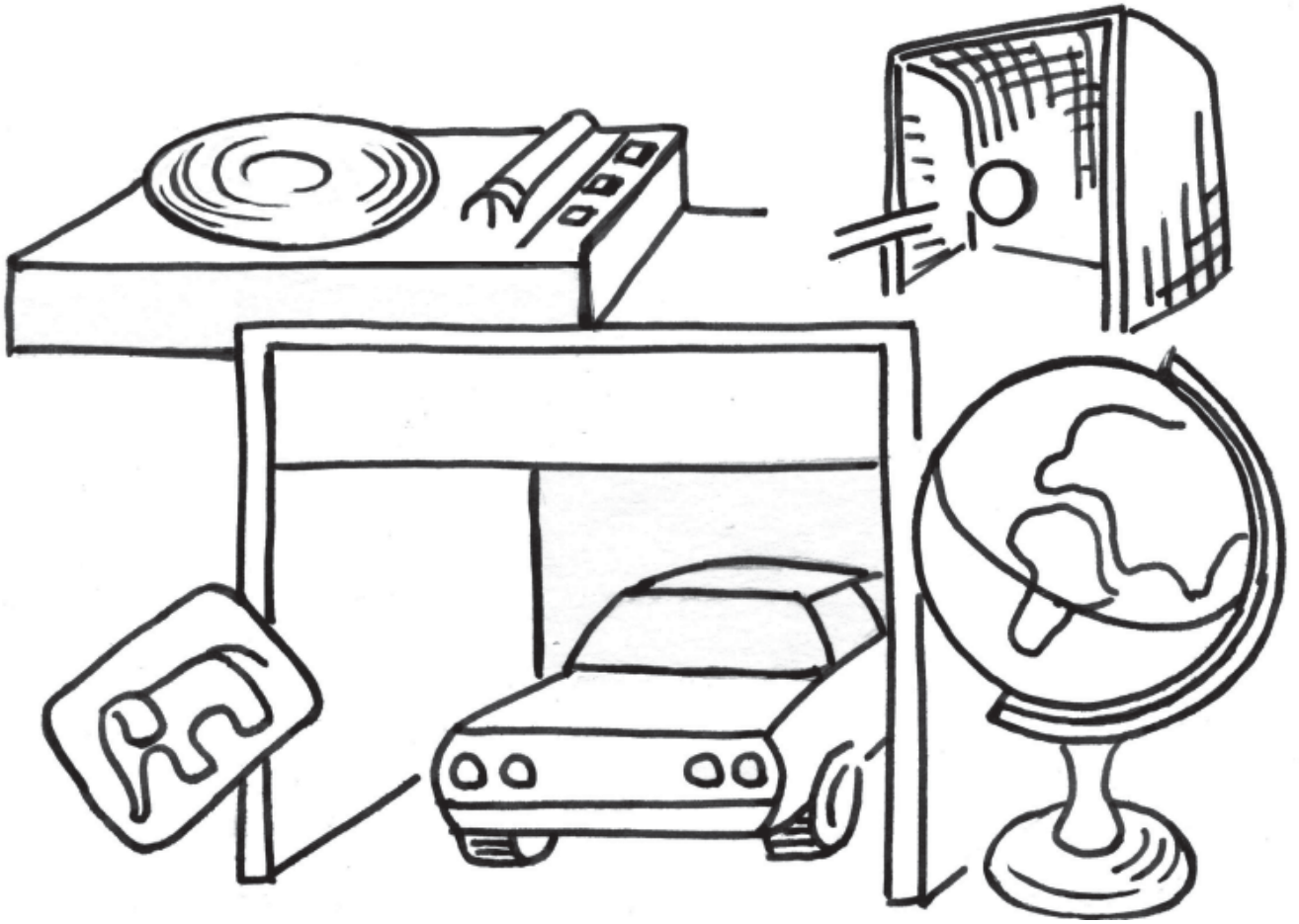
Voženil se brabeneček,
vzal si ženu mušku,
posadil ji na lavičku,
dal jí cucat hrušku.

Postavil ji vedle vrby,
aby pěkně stála,
dal jí housle do ručičky,
aby si tam hrála.

Z Čech

Ú:

G g

G g

GA, GE, GI, GO, GU, gá, gé, gu, ge, gi
AGÁTA, GALINA, OLGA, GIZELA, GABRA,
OLEG, MAGDA, GITA, REGINA, GUSTAV,
IGOR, DAGMAR, GABRIEL

grep, angrešt, jogurt, guláš, gram, kilogram, guma,
galoše, gumáky, golem, bagr, garáž, liga, gól, golf,
generál, glóbus, magnet, gauč, gobelín, gejzír,
galerie, legrace, program, gramofon, gong, fagot,
gratulace, figurka, angína, gáza

G R A M

Jeden gram je velice málo. Balené máslo váží
dvěstě padesát gramů. Na obalu je napsaná váha
v gramech. Jeden kilogram je tisíc gramů. Sáček
mouky váží jeden kilogram.

G U M A

Kreslíme zpočátku jenom lehce. Snažíme se negu-
movat. Někdo gumuje a gumuje. Výkres je potom
špinavý. Nešikovný žák může do papíru vygumo-
vat díru.

Ú:

B E T L É M

Maminka koupila veliký betlém. Betlém namaloval lidový malíř. Obrázky jsme nalepili na výkres. Figurky opatrně vystříhujeme a dáváme do krabice. Tatínek figurkám udělá dřevěné podstavečky. To bude krása, až všechny figurky sestavíme podle návodu.

Dělníci na stavbě mají vysoké gumové boty a gumové pláště. Gustav jde do garáže. Vyjede s nákladním autem, poveze zboží do Grygova. V autě má pověšenou gumovou figurku, kterou dostal od Olgy. Gustav zítra hraje ligové utkání. Jsem zvědavý, jestli dá gól.

Ú:

GLÓBUS

Tatínek má na stole postavený glóbus. Je to model naší planety, planety Země. Glóbus je koule, která se otáčí na své ose. Na glóbu jsou modře označeny moře a oceány. Různými odstíny hnědé a zelené barvy jsou označeny hory a nížiny.

Tatínek mně na glóbu ukázal místo, kde žijeme.

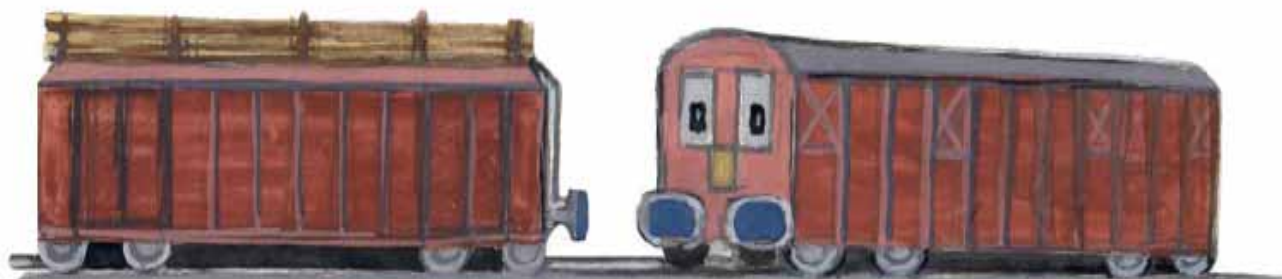

Za nádražím při tom shonu
drcl vagón do vagónu.

„Promiňte mi,“ vagón řek,
„stalo se tak mimoděk.“

Druhý řekl: „Jaké křiky,
já mám dobré nárazníky.“

(J. Kainar)

Ú:

NÁŠ KOHOUT

Peří se mu lesklo jako polité tukem, dlouhá ocasní pera se jemně chvěla. Kráčel po dvoře jako generál. Hlavu držel vysoko a měl vybrané chování. Žil v míru s kocourem Mackem, psem Puntou a malými dětmi, které si na dvoře hrály. Malý Mireček byl stejně vysoký jako kohout. Přišel na dvůr s krajícem chleba namazaným máslem. Kohout k Mirečkovi pomalu přistoupil, opatrně mu zobákem z ručičky vzal chleba a zase pomalu odkráčel. Chleba položil a svolal slepice. Sám si ani nezobl. Mireček stál, koukal, ale neplakal. Kohoutovo galantní chování musel ocenit.

*Gajdoš, gajdoš, dobrý gajdoš,
gajdoval by týden za groš.*

Ú:

Žába skáče po blátě,
koupíme jí na gatě.
Na jaké, na jaké?
Na zelené, strakaté.

Indiáni, ti se mají!
Celý den si jenom hrají,
skáčou hejsa hopsasa,
chytají se do lasa.
Potom vlezou do vigvamu,
zavolají na svou mámu:
„Mámo, mámo, máme hlad!“
Snědí vlka a jdou spát.

(J. Kainar)

Ú:

ČTYŘI MALÁ PRASEÁTKA

Pruhovaná prasátka – první, druhé, třetí, čtvrté – šla na výlet. Šla pěšinkou hustým lesem, přes palouček s modrým vřesem a tam první prasátko řeklo: „Budeme se předhánět, kdo umí nejrychleji utíkat!“

Prasátka běžela o závod a nejrychlejší bylo to první.

Ú:

Pak prasátka prošla houštím plavuní k tůni, a tam řeklo druhé prasátko: „Poplaveme přes říční tůňku.“

Prasátka plavala o závod a nejdříve bylo na břehu to druhé.

Chvíli si prasátka odpočinula, pak došla na paseku. Na pasece řeklo třetí prasátko: „Zkusme, kdo udělá nejhlubší jámu!“

Nejhlubší jámu v zemi udělalo to třetí... Jenže potom se začalo stmívat.

„Pamatujete si cestu domů?“ zeptalo se polekaně první prasátko, které umělo nejlíp utíkat. Druhé prasátko, co umělo nejlíp plavat, si cestu nepamatovalo. Ani to třetí, co dovedlo nejlépe rýt v zemi.

Čtvrté prasátko, které nic neumělo nejlíp, řeklo: „Pojďte za mnou. Jsme přece na pasece, musíme nejdřív dolů k řece, kolem tůně přes plavuně na palouček s modrým vřesem, pak pěšinou hustým lesem.“

Pruhovaná prasátka – první, druhé, třetí, čtvrté – byla doma cobydup!

(H. Doskočilová)

Ú:

V Ů Ň Ě D O M O V A

Paní Vrabcová a paní Sýk-
rová si udělaly přestávku.

Uvařily si kávu a vykládaly
o svatbě. Paní Vrabcová se
napila kávy a pronesla:

„Vidělas tu hubatou Aničku,
jak nesla paní učitelce vlečku?“ „Jo, jo, ale slušelo
jim to! A ti tři kluci z první A měli na límci kytičku
s mašličkou jako svatební hosté, všimla sis?“

Zatím Špindík na chodbě čichal, co to tak krásně
voní, až přišel ke kbelíku s teplou vodou a mycím
prostředkem V Ů Ň Ě D O M O V A. Špindík vylezl
na židli, naklonil se nad kbelík a čichal. Asi se mu
z té vůně zatočila hlava a žbluňk! – už byl ve vodě.

Špindík plaval a jeho špinavé
kouzlo se v teplé vodě rozpou-
štělo, až úplně zmizelo. V tu
chvíli se pan školník probral
ze své ztrnulosti, vyskočil a bě-
žel se podívat, jestli je všechno
v pořádku.

Paní Vrabcová šla rychle vytírat podlahu. „Podívej, co mám v kbelíku. Nějakej panáček. Jak se tam dostal? Vezmu ho dětem na hraní.“ Opatrně vytáhla Špindíka, osušila kapesníkem a dala do tašky.

Od té doby bylo ve škole vždy čisto, všechny děti se dobře učily a paní učitelka se šťastně usmívala.

Špindík dostal jméno Honzíček a Madlenka paní Vrabcové ho vozila v kočárku od panenky.

Pepíku, co to je?
Jedním koncem drží ve zdi,
s druhým koncem sem tam jezdí.

Vprostřed najdeš jitrnici,
jak se plazí po světnici.
Do všech koutů vám to kouká
a ještě v tom vítr fouká.

(J. Lada)

ABECEDA

**A, B, C, Č, D, Ď,
E, F, G, H, CH,
I, J, K, L, M, N, Ň,
O, P, R, Ř, S, Š, T, Ť,
U, V, Y, Z, Ž.**

V abecedě má každé písmeno své místo. Abecedu se učíme zpaměti. Ve slovech cizího původu najdeme další písmena: **Q, q** – [kvé]
W, w – [dvojité vé]
X, x – [iks]

Ú:

Malý čtenář

Jméno a příjmení

Ulice, číslo domu

Místo

Malý čtenáři!

*Těšíme se na Tebe. Je nás mnoho
a čekáme Tě.*

*S pozdravem
knihy pro děti.*

OBSAH

A	4	Ř	109
E	6	C	114
I	8	Č	121
O	10	Z	128
U	12	Ž	137
AU, OU	14	H	144
M	16	CH	154
J	20	F	166
T	24	G	176
N	30		
P	38		
D	42		
Ď, ť, ň	47		
DI, DI, NI	48		
S	52		
Š	57		
L	62		
K	68		
V	74		
Ě	82		
Y	88		
B	94		
R	102		

Turnaj	podle Boženy Němcové . . .	110
V Domě u tří čápů	Vítězslav Nezval . . .	126
To jsou prsty	František Hrubín . . .	134
Dědeček a vnučka	L. N. Tolstoj . . .	135
Recepis v malíčku	Jiří Faltus . . .	141
Spor	L. N. Tolstoj . . .	149
Proč je pohádka krátká	(z Čech) . . .	149
Pohlednice	Jan Noha . . .	151
Král bez korun	Olga Hejná . . .	159
Nákup	František Kábele . . .	159
Perníková chaloupka . . .	František Hrubín . . .	161
Ježek v zimě	Jan Čarek . . .	170
Placatá čepice	Josef Lada . . .	171
Šmidli fidli	Josef Hanzlík . . .	172
Hádanky	Jiří Žáček . . .	172
Řekni správně	podle Jiřího Žáčka . . .	173
Za nádražím	Josef Kainar . . .	179
Indiáni, ti se mají	Josef Kainar . . .	181
Čtyři malá prasátka . . .	Hana Doskočilová . . .	182
Pepíku, co to je?	Josef Lada . . .	186
Abeceda		186

BÁSNIČKY

PÍSNÍČKY

HRY

PŘÍSLOVÍ

HÁDANKY

SLABIKÁŘ

Napsala a ilustrovala Kamila Rafii
Metodické zpracování Božena Michelová,
Marta Pazderová a Věra Vozňáková
Grafická úprava Darius Nosreti
Technická redakce Printo, spol. s r. o.
V roce 2005 vydalo nakladatelství
NIKOLA NOSRETI, Ostrava
Vydání první
Učebnice pro 1. cyklus
Verze na CD

